

Spravodaj c 77

- 13.septembra o 16.00 hod. prednášková sála S1- (Poslucháreň Jána Andreja Segnera), I. poschodie, Strojnícka fakulta STU, Nám. slobody 17, Prednáška **Dr.Cyrila Hromníka:** „**Sloveni, Slováci, kde sú vaše korene**“. K prameňom najstaršej histórie Slovenska približne od roku 3000 pred Kristom. Dr. Cyril Hromník, slovenský historik dlhodobo žijúci v Južnej Afrike, kde pracuje ako bádateľ rannej histórie Afriky.

+++++

- 19. septembra o 15.00 hodine, nedeľa. **Zhromaždenie na obranu sochy krala Svatopluka**, svojou účasťou zabranite, že ten fetos a paholcik nebude mať odvahu sochu premiestňovať. **NEDEĽA 19. sept. 2010 o 15.00 Stretnutie pod sochou Svätopluka. Pošlite široko ďalej, a privedeťte mladých!!!**

+++++

- <http://narod.sk/aktivity-szt/190-pozvanka-na-dni-panovnika-rastislava>

Pozvánka na Dni panovníka Rastislava

HRONSKÝ SV. BEŇADIK 13. 09. – 19. 09. 2010

Program:

13.09. - pondelok

17.00 Slávnoštne otvorenie pri Skale predkov

18.30 Seminár „Význam panovníka Rastislava pre súčasnosť“

14. 09. - utorok

18.30 Seminár „Ranný stredovek – kodifikačná základňa slovenského jazyka“

15. 09. – streda

11.00 Svätá omša

12.00 Koncert umelcov v katedrále pri príležitosti sviatku Sedembolestnej Panny Márie

14.00 Slávnoštne posedenie v hradnom areáli

16. 09. - štvrtok

18.30 Seminár „Duchovný a svetský význam Hronského Beňadika v stredoveku“

17. 09. - piatok

18.30 Seminár „Bývanie v stredoveku – stavebné slohy“

20.00 Koncert umelcov v novovybudovanom hradnom areáli

18. 09. - sobota

10.00 Maľovaný stredovek očami detí

11.00 Poézia pod lipami

16.00 Menovanie kráľovského vincúra

18.00 Kráľovský hodokvas – stredoveké hry

19. 09. - nedeľa

11.00 Slávnoštná svätá omša

12.00 Záverečný ceremoniál pri pamätníku

Srdečne vás pozývame!!! Bližšie

informácie na číslach: 0911 519 922, 0907 749 137, 0944 130 288.

+++++
- <http://www.bibiana.sk/index.php?id=153>
Digitalna bibiana
+++++

Vyzva k zjednoteniu narodnych sil, ktoru sme adresovali predsedom d.u. organizacii:

Akad. maliar Viliam Hornáček

KORENE/SLOVAKIA PLUS/SKSI

korene@chello.sk

JUDr. Milan Janičina

Panslovanská ünia info@pansu.sk, pan.slavic.union@gmail.com, janicina@gmail.com

PhDr. Drahoslav Machala

KONGRES SLOVENSKEJ INTELIGENCIE

drahoslav.machala@mail.t-com.sk

macvanad@mail.t-com.sk

Privitali by sme Vase podporne stanovisko, ktore laskavo zaslite priamo na uvedene e-mailove adresy predsedov PANSU/KSI a KORENE

Dopredu Vam pekne dakujeme za Vasu pomoc pri rozsirovani nasej VYZVY.

S úctou

Július Boško / Nemecko

julius.bosko@online.de

Dušan Klimo / Nemecko

dusanklimo@gmail.com

Aristid Zelenay / Švajčiarsko

arizel@bluewin.ch

12.09.2010

Priloha: Vyzva k zjednoteniu narodnych sil

Július Boško

Planegg / Nemecko

Dušan Klimo

Reutlingen / Nemecko

Aristid Zelenay

Winterthur / Švajčiarsko

Výzva k zjednoteniu národných sôl

Akad. maliar Viliam Hornáček

KORENE/SLOVAKIA plus/SKSI

JUDr. Milan Janičina
Panslovanská únia

PhDr. Drahoslav Machala
Kongres slovenskej inteligencie

Vážený pán predseda,

prijmite úprimné pozdravy od nás troch Slovákov, žijúcich už vyše štyridsať rokov v zahraničí. Z tých 42 rokov nás 22 rokov delila „železná opona“ od našej milovanej

vlasti, od našich rodín a priateľov. Aj napriek týmto nepriaznivým okolnostiam nikdy však neochabla naša láska k otčine a nielen že sme neprestali dúfať, že sa jedného dňa dočkáme návratu do slobodného, zvrchovaného a demokratického Slovenska, ale našou činnosťou sme predstavovali slobodnému svetu oprávnenú požiadavku, aby Slováci mali opäť svoj vlastný a demokratický štát. Sen väčšiny slovenského národa, a teda aj nás sen, sa naplnil 1. januára 1993, keď došlo k obnoveniu slovenskej štátnosti a k vzniku Slovenskej republiky. Novej, slobodnej a demokratickej Slovenskej republiky, ktorej článok 7 Ústavy hovorí, že...*Slováci žijúci v zahraničí sú integrálnou súčasťou slovenského národa...*

Mnohí z nás sme neprestali byť Slovákm aj napriek tomu, že už desaťročia žijeme a pôsobíme v zahraničí. Od samého začiatku boja o zvrchovanosť Slovenska a procesu, ktorý vyústil do vzniku samostatnej Slovenskej republiky, sme s veľkým záujmom sledovali politické dianie v našej vlasti, ba nemálo z nás sa aj aktívne zapojilo do činnosti v rôznych politických zoskupeniach. Kde sme mohli, ponúkali sme našu pomoc, naše skúsenosti, ktoré sme nazbierali počas nášho života na „Západe“. Varovali sme pred chybami krokmi vtedajších čelných slovenských politických predstaviteľov, opakovane sme dôrazne poukazovali na hroziacie nebezpečie v dôsledku podcenenia strategického významu printových a elektronických masovokomunikačných prostriedkov, ktoré sa slovenským vládam v r. 1992 – 1998 nepodarilo udržať, ba o čo horšie, tieto boli ľahkomyselne „prepustené“ tým záujmovým skupinám, ktoré medzičasom ovládajú celý mediálny sektor a svoju dominantnú pozíciu bezohľadne zneužívajú na škodu slovenského národa.

Nami úprimne a nezištne podávaná pomocná ruka sa na slovenskej strane nie vždy stretla s pochopením a s pozitívnym ohlasom, čo u mnohých oduševnených slovenských vlastencov v zahraničí viedlo ku sklamaniu a zatrpknutiu.

Prečo Vám, vážený pán predseda, všetko toto píšeme? Je to krátke objasnenie pozadia a podstaty našich podnetov a návrhov, s ktorými sa chceme obrátiť na Vás, na predsedu jednej z troch najvyprofilovanejších organizácií na Slovensku, s jasnou pronárodnou orientáciou.

Vysoko si vážime prácu všetkých pronárodne orientovaných organizácií, zoskupení či obetavých jednotlivcov. Na základe dlhoročných pozorovaní musíme však s poľutovaním konštatovať, že väčšina pronárodne orientovaných organizácií dáva prednosť samostatnému, izolovanému vystupovaniu na verejnosti, bez toho, aby sa snažili spoločne s ďalšími organizáciami využiť synergetický efekt, spájať a koordinovať aktivity a tým oveľa účinnejšie mohli pôsobiť v prospech slovenského národa. Nazdávame sa, že jednou z príčin tohto nepriaznivého stavu nie je neochota, či neschopnosť čelných predstaviteľov pronárodne orientovaných zoskupení nadviazať dialóg medzi sebou, ale je to aj smutné dedičstvo tvrdej kontroly totalitného režimu, v ktorom akékoľvek spolčovanie sa a proslovenské aktivity viedli k perzekúciám. Každému musí byť jasné, že roky pretrvávajúci stav nejednotnosti, roztrieštenosti proslovensky orientovaných síl je na škodu slovenskému národu. Na druhej strane uľahčuje sa tým pôsobenie tých záujmových skupín – doma

i v zahraničí – a tiež politických strán, ktorých činnosť nie je zameraná na prospech Slovenska.

Obraciame sa preto na Vás, vážený pán predsedu, s naliehavou prosbou, aby ste čo najskôr urobili prvý krok smerom k predsedom tých druhých dvoch organizácií, ktorí našu výzvu na zjednotenie dostali v rovnakom čase ako Vy.

Vážený pán predsedu, je najvyšší čas, aby ste spolu s Vašimi kolegami našli cestu k vzájomnosti a so zjednotenými silami vytvorili akcieschopný slovenský národný prúd, ktorý by zmobilizoval všetkých roduvernych Slovákov a Slovenky doma (na celom Slovensku nielen v Bratislave) a tiež aj v zahraničí.

Čo najskoršie vytvorenie spoločnej názorovej základne je prvým predpokladom konkrétnych aktivít, ktoré by účinne pôsobili proti všetkým protinárodne zameraným tendenciám, ktoré našli v politickom vývoji ostatných niekoľkých mesiacov výraznú podporu.

Na záver chceme zdôrazniť našu dobrú vôľu a ochotu čo najúčinnejšie pomôcť v procese zjednocovania slovenských pronárodných síl. Táto naša výzva je prvým krokom a dúfame, že sa stane aj tým správnym impulzom, ktorý prispeje k vytvoreniu atmosféry dôvery a dobrej vôle smerujúcej k vytúženej jednote a svornosti.

So srdečnými krajanskými pozdravmi, slovenskej veci oddaní

Július Boško
Dušan Klímo
Aristid Zelenay

12. septembra 2010

Kontakt:

Július Boško / Planegg Nemecko
T: 0049 – 89 – 859 36 18
E: julius.bosko@online.de

Dušan Klímo / Reutlingen Nemecko
T: 0049 – 7121 - 23 662
E:dusanklimo@gmail.com
Skype: dklimo

Aristid Zelenay / Winterthur Švajčiarsko
T: 0041 – 52 233 4968
E: arizel@bluewin.ch
Skype: tidoze

+++++

<http://www.pluska.sk/slovensko/rozhovory/jan-kulich-radsej-zdochнем.html>

JÁN KULICH: RADŠEJ ZDOCHNEM!

MARTINA KUBÁNIOVÁ 09. september 2010,

Ján Kulich: Tvrď, že radšej zdochne, ako by sa mal stretávať s nevzdelancami, ktorí sa vyhlasujú za povolaných.

Prvýkrát od pádu komunistického režimu zakúsil Ján Kulich opäť chut' slávy a obdivu. Výstavu na Bratislavskom hrade mu s požehnaním bývalej vládnej strany Smer zorganizovala pri príležitosti jeho blížiacich sa osemdesiatin jeho rodina. Na vernisáž prišli tomuto bývalému dvornému sochárovi komunistickej strany gratulovať najmä akademickí rovesníci. Po prvotnej neochote venoval pár minút aj nám.

Prečo nevystavujete žiadneho Svätopluka, ked' ste hovorili, že prvého ste urobili už v trinástich?

– Ten je stále zachovaný, s ním som žil a rástol. Doma mám päť jeho modelov. Chcel som nejakého aj tu, ale dal som voľnú ruku mojim deťom a toto je ich výber. Veľa sa tu toho nezmestilo. Chýbajú skice, štúdie, nedá sa to všetko vystaviť, nedá sa to ani všetko stráviť a som rád, že už asi zdochнем, aby som už prestal robiť (smiech).

V príhovore odznelo, že vystavujete po 30 rokoch. Prečo?

– Mal som iba komorné výstavy. Takúto väčšiu som mal mať naposledy pred 20 rokmi v Slovenskej národnej galérii. Už bolo všetko pripravené, ale prišiel spoločenský zlom a bolo po výstave aj po Kulichovi.

Teraz sa o vás opäť často hovorí, ale najmä v spojitosti so sochou Svätopluka, ktorá je len pár metrov od vašej výstavy.

– Vnímam to trápne, ale som rád, že na výstavu prišlo toľko krásnych ľudí. Ja sa totiž s každým dielom budím aj zaspávam. A poviem vám, že jedna kresbička je niekedy viac ako drina, ktorá sa mi nedarí, lebo umenie je hľadanie, to je názor. A dnes sa hádame o nejakej farbičke či značke, čo si vymýšľajú nejakí blbci, ktorí sa vystavujú za povolaných ľudí a nevedia ani najzákladnejšie veci.

Na čo narážate?

– Nechcem hovoriť o sochárstve, ale o názoroch na kumšť. Radšej zdochnúť, ako sa s týmito ľuďmi stretnúť, lebo sú to nevzdelanci. Čo chcú? Spolitizujú a na kumšť zabudnú.

Čo hovoríte na závery komisie, ktorá chce sochu premiestniť?

– To sa spýtajte toho najpovolanejšieho experta, bojovníka za Svätopluka (ukazuje na historika Matúša Kučera, ktorý inicioval výzvu na podporu Svätopluka). Myslím však, že to vyhráme.

Budete ochotný urobiť na soche Svätopluka nejaké zmeny? Dohodnúť sa na kompromise?

– Nie, nie som. Nie som kupec, som sochár, kto ked' voľačo spraví, tak si za tým stojí. Ked' to nechcú, nech si s tým robia, čo chcú.

Matica: Svätoplukov štít nie je gardistický

Matica slovenská spochybnila rozhodnutie o odstránení sochy Svätopluka z nádvoria Bratislavského hradu. Odborná komisia pri Slovenskom historickom ústave a Historickom odbore Matice slovenskej vydala stanovisko, v ktorom kritizuje zostavenie komisie pod vedením Maríny Zavackej. Vyčíta jej predovšetkým neobjektívnosť. Preto sa Matica rozhodla zostaviť vlastný tím ľudí.

Deväť odborníkov pod vedením profesora Júliusa Bartla sa zhodlo na tom, že socha spĺňa požiadavky kladené na umelecké dielo a jej umiestnenie nie je v rozpore s historickými zdrojmi. Odborníci navyše tvrdia, že znak pripomínajúci symbol Hlinkovej gardy, kto komisia odporučila prerobiť, nemá s gardistami nič spoločné.

„Na gardistickom symbole sa všetky tri ramená kríža dotýkajú okraja kruhu. Tento oficiálny symbol Hlinkovej gardy, ktorý sa nosil aj ako rukávová páska, ani náznakom nepripomína symbol zo štítu jazdeckej sochy kráľa Svätopluka,“ píše sa v stanovisku.

+++++

Teodor Križka

Svätopluk

Aj ked' si do mňa kopne nedouk,
aj ked' si kopnú pluky nedoukov,
slovenský kráľ sa volá Svätopluk,
a býval kráľom ozaj svätých plukov.

Pred nepriateľom ruky nezopol,

piad' zeme nedal za bieleho koňa.

Nepadol do zajatia - na Zobor

šiel skloniť hlavu, do Božieho lona.

Čaká tam tisíc rokov na chrabré

slovenské srdcia, kým sa nenarodia.

Kým neprestanú kľakať pod šable,

čo bez súcitu rúbu do národa.

Čaká tam v svätej zemi nad Nitrou,

kde tejto zemi žehná svätý Metod.

Anjeli Boží chodia chrániť rov

vel'kého kráľa v hroznom čase slepôt.

Kým časy si nás vodia na vôdzke

ako pán psíka, čaká, varí z mála

prastarú nádej, že sa otrocké

putá v nás zlomia, Boh nám vráti kráľa.

Prestaňte sa bát! Horkým medom z lúk

otroctva nech nik deti neponúka.

Len z chrabrosti sa znova Svatopluk

narodí det'om kráľa Svatopluka.

11. 9. 2010

+++++

**Protestny list proti odstraneniu soch krala Svatopluka z nadvoria
Bratislavskeho hradu 12/9/10**

Vazeny pan **prezident** Slovenskej Republiky.

Vazeni **poslanci** Narodnej Rady Slovenskej Republiky.

Ziadame vas ako Slovaci v zahranici, o ponechanie terajsej sochy krala Svatopluka tak ako je na nadvori Bratislavskeho hradu!

Argumenty proti soche su neoprávnene. Podla kriterii obsiahnutych v argumentoch by neobstala socha ani jedneho panovnika a uz vobec nie socha sv.Stefana, ci socha sv. Vaclava, nehovoriac o takej historickej oblude ako Atila- a tymto z vinimkou toho druheho sochy na Slovensku postavene boli, nie tak davno!

Jednostrana komisia vytvorena sucastnou vladou na Slovensku- mimochodom z tych stran, ktorich poslanci dodnes nevedia nazvat Slovensko jeho menom a nazývaju ho len "tato krajina"- pripomina komisie z obdobia stalinskych procesov! Znamych ako demon suhasu! Bez moznosti zvazit a zobrat v uvahu aj argumenty inych nez "touto vladou" vybratej komisie pre "tuto krajinu"!!

Kritika proti autorovi sochy je bezpredmetna, ved potom by museli byt kriticky zvazovane vsetky jeho diela, a nie len socha krala Svatopluka!!!!

Peniaze minajuce sa na tuto kauzu by mohli byt pouzite ovela ucelnejsie na ovela dolezitejsie projekty pre potreby a zaujmy Slovenska, pravda u tych co Slovensko nazývaju len tato krajina, je to asi bezpredmetne!!!!

Za ucelom postavenia sochy na mieste kde stoji bola zozbierana celonarodna zbierka.

Celonarodna zbierka, je cosi ako referendum - a to zavazuje!! Pravda asi nie tych ktori Slovensko nazývaju, len a len - tato krajina!!!!

Vlada, ktora nerespektuje taketo rozhodnutie ludu ktoremu vladne, si nezasluzi byt vladou!! A najma nie taka vlada, ktora nenazyva krajinu jej vlastnym menom, ale len pejorativne- tato krajina- taki by nemali sediet ani v parlamente, nie to vo vlade!!!!

Kde inde na svete vlady inych statov nenazyvaju ich staty podla vlastneho mena, ale len pejorativne tato krajina?

Takato vlada si nezasluzi byt vladou ani cele volebne obdobie, ale byt co najskor ludovym protestom odvolana!!!

So srdecnym krajanskym pozdravom. Jaruj Kazok – Australia

Bol by som rad keby ste tiez vypracovali a poslali protestne listy- emaily voci tomuto aktu vandalizmu!

+++++

SME AKO ONI(?)

Jozef Hlušek

Bránime sochu Svätopluka pred vandalismom, ktorý ju chce, zrejme ani sám nevie prečo, „zlikvidovať“. Pravdepodobne tak robí iba preto, aby sa nabažil moci, ktorú mu dáva jeho súčasné postavenie.

Bránime sa – zatial’ viac menej len rečami pri pive – proti pokusom „našej“ vlády, vybaviť si to s nami raz navždy, pomocou (na invalidoch vyskúšaného) tzv. kaníkoveho (škratiaceho) opáska, ktorý pre nás pripravujú Mikloš a spol.

Bránime náš štát pred čoraz očividnejším popieraním jeho národnej a kresťanskej podstaty, pred jeho zánikom.

Sme „národ holubičí“, nikdy sme na nikoho ani proti ničomu nezautočili, nikdy sme si nič nevydobýjali, stále sa, alebo kohosi a či čosi, iba bránime – ale ako?!

Sochu Svätopluka bránime raz katolíci, inokedy luteráni a ešte inokedy slovenská mládež (ktorú do krvi zmláti slovenská polícia (pod velením „lováka“) – podobnosť s udalosťami v Černovej je zatial’ skôr náhodná (?). Bráni ju aj Matica slovenská a azda aj Živena. Je pravdepodobné, že s obrannými iniciatívami prídu ešte d’alšie spolky a spoločenstvá. Bráni ju každý osobitne, len, preboha, nie spolu, akoby sme všetci naraz, ktové prečo, nemohli byť tí praví Slováci, tí praví obráncovia, tí ktorí všetci naraz boli „prví“, tí ktorí všetci – v záujme veci – si navzájom priznajú prvenstvo, či rovnakú silu svojich argumentov. Tí, ktorí si nebudú navzájom hľadať blchy v kožuchu minulosti, ale uprú zrak cielene do budúcnosti.

Chudák Svätopluk, bránime ho pred vandalismom, ale jeho odkaz popierame. Tri prúty pre nás ani teraz nič neznamenajú. Na príčine je u kohosi iba ješitnosť, u iného narcizmus, u väčšiny, žial’, špecificky naša, slovenská, zadubenosť.

Bránili sme aj šičky, či zamestnancov na výrobu komponentov do televízorov, v ich „boji“ za ľudské pracovné podmienky a spravodlivú mzdu – nie všetci, iba niektorí, aj tí len rečami „pri pive“. Väčšina našej „zlatej“ SaS mládeže však v ich boji videla čosi nezodpovedného až ohavného, čo môže odradiť zahraničných investorov, aby u nás investovali, čo môže v konečnom dôsledku ešte zvýšiť aj tak katastrofálnu nezamestnanosť. Táto mládež - väčšinou odkázaná na peniaze svojich, podobným osudom ako šičky skúšaných rodičov – namiesto aby vedela precítiť sociálne situáciu postihnutých, sa správa rovnako ako vidridušský podnikateľ.

Ako je to možné, že nám takáto mládež vyrástla? Predsa ju nemohol zmagoriť jeden demagóg, na to nemal silu (i keby mal lány marihuany). Zmagorila ich výchova v rodine a v škole. A štát – teda, my všetci - ktorý nedbá na výchovu k mravnosti a namiesto pozitívnych vzorov jej denne v tlači televízii, rozhlase, ponúka nemorálnu, polovzdelenú lúzu alias „smotanku“. Namiesto citovej výchovy zasa banditizmus, vraždy a - sexuálnu výchovu. Nuž, nenadávajme na mládež, je taká, akí sme my všetci. **Že proti tomu nemôžeme nič urobiť, že to všetko je „biznis“, nevyhnutná súčasť nášho života?! Nad biznisom sú predsa zákony a na ich dodržiavanie má dbať polícia, prokuratúra, súdy. No, predovšetkým, každý z nás a všetci spoločne. Lenže ako, ked’ spoločne nevieme ochrániť ani sochu Svätopluka?**

Bránime aj nás štát, lenže tiež každý po svojom a najmä každý proti každému. Nič čo je naše (a nie moje) sa nám nepáči, všetko chceme stále, len čo sa naskytne príležitosť, vylepšovať – ústavu, hymnu, ale aj schválené projekty, na ktoré sa vynaložili milióny aj miliardy eúr. Jedni chcú stavať ako ochranu proti povodniam priehrady, iní hate, jedni chcú likvidovať lýkožruta, iní ho chcú silou mocou chrániť, jedni chcú stavať diaľnicu tade, iní zasa inou trasou, atď. Každý máme svoje argumenty a argumenty tých druhých nás zásadne nezaujímajú a tak vyhráva nie pravda, nie najlepšie riešenie, ale ten kto je väčší krikľún, arogantnejší, vytrvalejší a bezzásadovejší. A naše spoločné peniaze tak idú navnivoč - namiesto blahobytu rastie bieda, namiesto zamestnanosti, nezamestnanosť, namiesto sebavedomia, beznádej.

Ako sa dostať z tohto bludného kruhu, či dejinného prekliatia?

To odklínanie by sme mali začať práve pri soche Svätopluka, v boji o jej záchranu. A mali by s ním začať slovenskí intelektuáli a vôbec inteligencia. Tým, že sa prestanú deliť a vydelenovať, že sa dokážu aspoň v tejto triviálnej „káuze“ zjednotiť. Už preto, že ak neurobíme rázny koniec obrazoborectvu, okrem hanby svetových rozmerov, ktorú už zažívame, každý môže prísť, skôr alebo neskôr, na rad.

Preto bokom konfesie, minulosť taká alebo onaká (okrem kriminálnej), bokom zástupné problémy (či Svätopluk bol alebo neboli na Bratislavskom hrade, či je umelecké stvárnenie a umiestnenie sochy dobré alebo zlé (to je skutočne iba vec názoru), či na sochu bola alebo nebola vypísaná súťaž (túto vec možno riešiť úplne osobitne), či Svätopluk mal alebo nemal rád Slovákov (aj to odznelo), atď., sú to všetko hlúposti, ktoré nectia ich autorov (väčšinou skočili na lep žurnalistom, ktorí ani nevedia či vlastne sú).

Nesmie zavážiť ani to, že predstavitelia SMER-u (vel’mi nešťastne) využili Svätopluka vo svojej volebnej kampani. Všetci spoločne sa postavme proti vandalizmu, ktorý od päťdesiatych rokov minulého storočia nemá v Európe, tobôž na Slovensku obdobu!!! Je to jedinečná príležitosť opäť po rokoch, tak ako pri „Matičnom návrhu Zákona o slovenskom jazyku“ zjednotiť národ, postaviť sa na jeho čelo a ukázať politikom (bez výnimky), že nie sме ako oni. Súčasných koalíčnikov to azda primáje nielen nechať sochu kráľa starých Slovákov na pokoji ale aj prehodnotiť svoj sorosovsko-kaníkovský program. Ak to nedokážeme, potom sме ako oni a kráľ Svätopluk nech je radšej po druhý krát pochovaný. Aby nemusel pozerať na našu ignoranciu a definitívny zánik.

+++++

O čo vlastne ide?

Ing. Ján Klinčok

V Hospodárskych novinách zo 7. septembra 2010 ma upútal článok s názvom "Rana Svätoplukovi". Písalo sa v nom o rozhodnutí odstrániť sochu kráľa Svätopluka z hradného nádvoria. Podla môjho presvedcenia Svätopluk ziadnu ranu nedostal - tú ranu si dalo Slovensko samo sebe - a to poriadne silno. Prečo sa tak stalo? O co tu ide?

V ziadnom prípade sa nejedná o Svätopluka ani o sochára, ktorý vytvoril jeho sochu, ani o dvojkríz ci Hlinkovu gardu.. Ide tu o malost cloveka, o ludskú hlúpost a politickú materskú skôlku, ktorá zasadla do poslaneckých lavíc slovenského parlamentu. Musíme si priznať - ci sa nám to páci alebo nie - ze máme u nás privela hlúpych ludí. Nechcem sa nikoho dotknúť, nechcem nikoho urazit. Je to fakt, skutočnosť, ktorú uzná každý, kto má odvahu pozrieť sa na problém z nadhladu a dostatok sebavedomia priznať pravdu.

Zial, toto konstatovanie neplatí len o osobách na vysokých postoch, ktorí o nás rozhodujú, ako aj o odborníkoch a umelcoch - ako sa sami hrdo nazývajú. Ak totiž obvinujeme umelcov ktorí

tvorili za socializmu zo servilnosti k vtedajsiemu rezimu alebo dokonca z jeho podpory, musíme sa spýtať, koho podporuje "komisia historikov" vymenovaná na posúdenie a vyriesenie kauzy "Svätopluk" a komu je servilná ona. A ci existuje nejaký rozdiel medzi umelcami a historikmi minulého rezimu a toho súčasného.

Za sedemnásť rokov sme sa ani o kúsok nepriblízili k tomu, aby sme sa cítili Slovákti, aby sme si cítili a obhajovali našu história, chválili sa osobnostami, ktorí ju tvorili - a ktorí sa zaslúžili o to, že sme este stále Slovákti. Donedávna to bolo obdobie prvej Slovenskej republiky, neskôr obdobie od roku 1918 a dnes sme už v deviatom storocí. Miesto toho, aby sme sa poobzerali okolo seba a poucili sa ako zdôrazňovať svoje historické poslanie a upevňovať postavenie v Európe, sypeme si neustále popol na hlavu a brýzgame na našich dedov, ich dedov a pradedov - aj za veci, ktoré nespáchali, alebo im nemohli zabrániť. Vsetky európske štáty už dávno zabudli na svoju nedávnu fasistickú minulosť (nielen Nemecko a Taliansko, ale napr. aj Madarsko, Bulharsko, Rumunsko), na kolaboráciu s fasistickým Nemeckom (napr. Česi a Francúzi), iba my Slováci sa tvárimo akoby sme vyvolali 2. svetovú vojnu a budovali koncentračné tábory. A dnes zacíname podobne so Svätoplukom.

Je zbytocné predkladat akékolvek argumenty takým, co ich nechcú pocúvať. Je zbytocné diskutovať s ľuďmi, ktorí diskutovať nechcú, alebo to majú zakázané. Je zbytocné presviedcovať o pravde niekoho, kto ju nechce poznat alebo sa jej bojí

Národ môže byť povazovaný za národ iba vtedy, ak má svoju história. My ju máme.

Dostatočne dlhú, bohatú a máme byť na co hrdí. Ale správame sa tak, ako by sme národom neboli alebo nechceli ním byť. To sa netýka iba kráľa Svätopluka alebo prezidenta Tisu. Ani Hlinku, Stefánika, Macha či Dubceka mnohým "nevonenajú". A co nasi najbližší susedia? Madari pred nedávnom pochovali fasistického vodcu Horthyho ako národného hrdinu a Česi oslavujú tatícka Masaryka, ktorý zruinoval slovenský priemysel a vyhnal desatisíce Slovákov do cudziny za prácou. Kto mal možnosť pocúvať a vidieť české televízne programy a diskusie o dávnej i nedávnej histórii urcite sa nestreltol s nicím takým ako zazívame casto na Slovensku.

Ako sa Slovensko "dopracovalo" k tomu co vidíme a pocujeme v súvislosti so sochou Svätopluka? Predovsetkým treba opäť zdôrazniť, že sa nejedná o Svätopluka ani o miesto kde stojí. Rovnako by dopadol aj Janko Hrasko keby jeho sochu slávnostne odhalil bývalý premiér (bez ohľadu na jeho meno). Máme totiž politikov, ktorí sú majú moc ale nemajú nic co k nej patrí. Musíme však súčasne priznať, že máme voličov, ktorí sa nie a nie poučia.

Takýchto prípadov "Svätopluk" sme od roku 1993 zazili mnoho a este ich mnoho zazijeme. S tým sa musíme zmierit. Mnoho Slovákov totiž este nedorástlo ani na vlastný štát, ani na to aby o nom mohli zodpovedne rozhodovať.

Ako teda dalej? Ostáva iba jediná cesta: Združiť vsetky institúcie, združenia, spolky, strany, osobnosti, ktoré to myslia so Slovenskom dobre a poctivo. Vytvoriť mohutný slovenský front, ktorý získa váZNOSŤ a bude mať silu niečo presaditi. Prestat sa hrať na vlastnom piesocku a tváriť sa ako prezident galaxie. Pripraviť program a spôsob ako vrátiť Slovákom národnú hrdosť. Este stále táto možnosť existuje.

+++++

Slovenskí intelektuáli

U nás vždy boli príležitosti, pri ktorých sa radi stretávali intelektuáli. Nepochybne tak bolo už v časoch, ktoré akosi v našich hlavách nezapadajú do „našich“ dejín. Teda ešte v časoch pred Kristom, keď po náročných obchodných cestách, ktoré trvali roky, prichádzali k našim predkom a k horám plným pokladov – na konci s kovovým „– tra“ (Tatra, Fatra, Matra, ale aj Nitra) Indovia (Dravidi). Popíjali medovinu a nemlčali rovnako, ako to bolo v časoch Samových a Pribinových. Medovinu poznajú dejiny šesťstíč rokov! Aj v časoch Turzovcov, pijúcich tokajské, aj v časoch ich následníkov po dcérach. Napríklad

trenčianskych Iléšháziovcov, z ktorých Mikuláš (1653 – 1723), župan a uhorský kancelár, pre úradníkov trenčianskeho panstva vydal po slovensky písané inštrukcie a ktorý poveril Jána Baltazára Magina, správcu fary v Dubnici, aby vypracoval obranu trenčianskych Slovákov. O stretávaní sa slovenských intelektuálov v neskorších časoch vôbec nepochybujeme, ba isto vieme, že štúrovci si po návrate z Devína radi posedeli v krčmičke pri vínlku. A debatovali podobne, ako dnes naši intelektuáli napríklad v klube spisovateľov. Alebo v bratislavskej Slovenskej reštaurácii počas osláv jubilea jedného z nich. Ktovia, či vo všetkom boli a sú slovenskí intelektuáli „všetkých čias“ rovnakí.

No v jednom asi určite: v „sporovitosti“. Lebo sme takí. Už v 6. storočí starý Prokopios napísal, že Sloveni a Anti sa „kedysi nazývali Spormi“ a cisár Mauríkios, ktorý vládol v rokoch 587 – 602 písal o našich prapredkoch, že „navzájom sa nenávidia..., medzi nimi vládne rozličnosť mienok..., každý má za lubom niečo iné a nikto nechce uistúpiť druhému...“ V časoch veľkomoravských dopustili naši predkovia, aby medzi nimi úspešne intrigoval Viching... V Štúrových časoch rebelovali štefanovičovci, neskôr iní a iní.

A dnes, keď máme svoj štát, ale ten akoby sa otriasal v základoch, ako je to dnes? Akoby nám ani nešlo o spoločnú vec, akoby nám všetkým čosi zaslepovalo zrak. Mamona? Vlastný prospech? Prečo sme totálne kritickí ku všetkému okolo, len nie k sebe? Preto, že sme toho dokázali málo a aspoň všetko bijúca kritika nás vyťahuje nad hladinu, dokazuje iným, že sme tu?

Prečo sme nesmierne kritickí voči všetkému, čo navrhuje náš sused, kamarát, priateľ? Prečo ak napríklad chce jeden z nás ozdraviť našu posvätnú ustanovizeň tak, že „starý obsah“ chce „odieť do nového šatu“, hneď začuje, že je to úplne naopak? Naozaj potrebujeme „nový obsah“ v „starých šatách“? To naozaj chceme do starých šiat odievať našich mladých? Nevidíme, že tým o nich prídeme definitívne?

A potom... Prečo lipneme na funkciách? Prečo v nich zotravávame roky, ba desaťročia? Prečo si myslíme, že sme nenahraditeľní? Prečo nedokážeme reálne zhodnotiť svoje činy? Prečo nedokážeme priznať chybu, ak sa stala? Prečo utajujeme informácie, o ktorých by mali vedieť všetci, ktorých sa dotýkajú?

Prečo to všetko? Preto, že sme Slováci? Že sme slovenská inteligencia? Večne sa sporiaca a nespolupracujúca? Naozaj nevidíme, že naši neprajníci čakajú len na to? Aby nám dokázali, že nevieme hospodáriť. A že sme nenapraviteľní extrémisti. Až keď sa začne dymiť, spoznáme, že nám horí strecha nad hlavou?

Marián Tkáč
10. septembra 2010

+++++

<http://plus7dni.pluska.sk/plus7dni/nasa-fikcia/2009/09/figel-vsetkych-rozsmial.html>

FIGEL VŠETKÝCH ROZSMIAL

Nový predseda kresťanských demokratov vyvrátil fámy, že je rovnako nudný ako jeho predchodca Hrušovský

Zdá sa, že kresťanských demokratov čaká nová, lepšia budúcnosť. Doslova šokom, ale príjemným, bolo už prvé verejné vystúpenie ich nového predsedu Jána Figela. Muž, ktorého doposiaľ všetci označovali za obyčajného suchára a prirovnávali ho pre starosvetký výzor, konzervatívny oblek a monotónny hlas k zaklínacovi hadov, všetkým ukázal, že sa tiež vie riadne odviazať z reťaze a na rozdiel od svojho predchodcu Pavla Hrušovského dokáže byť aj mimoriadne zábavný a vtipný. Už pri príchode na pódiu vyvolal búrlivú vlnu smiechu, keď sa akože potkol a popri tom na sediacich v prvom rade prevrhol vedro s vodou. Na pobavenie prítomných povedal niekoľko vydarených vtipov o farároch a mníškach, zopár tak trošku dvojzmyselných narážok na bociana Kristiána a potlesk si vyslúžil, aj keď mu z gombíkovej dierky striekala voda rovno do tváre Pavla Hrušovského. No nesporne najväčšiu salvu smiechu vyvolal jeho skvelý bonmot o tom, že keď KDH vyhra budúcoročné volby, presadí legalizáciu sobášov homosexuálov. Na záver každý z prítomných dostal zadarmo spiaťocnú letenku do Vatikánu od spoločnosti SkyEurope. Prítomní boli mimoriadne spokojní, aj keď viacerí márne očakávali, že Figel' bude napríklad vešať bielizeň alebo sút'ažiť s Hrušovským v krájaní chleba.

MILAN LUKÁČ

+++++

<http://komentare.sme.sk/c/5540346/hideghety-je-len-spickou-ladovca.html>

Hideghéty je len špičkou ľadovca

Strana Most-HÍD sa rozhodla takpovediac notársky overiť a potvrdiť všetky podozrenia a obvinenia, že je stranou kontroverzných podnikateľov a vznikla najmä na základe ich ekonomických záujmov (často prepojených na ekonomickej záujme rovnako kontroverzných ľudí v pozadí Smeru).

Tažko inak nazvať taký prešľap, akým bol návrh postaviť opäť na čelo Slovenského pozemkového fondu Františka Hideghétyho. Nehovoriac o vytrvalom obhajovaní tejto nominácie Bélon Bugárom. Čo je veľmi neobvyklá angažovanosť u človeka s vynikajúcou schopnosťou dištancovať sa v záujme svojho imidžu od čohokoľvek, s čím predtým hoci aj sám prišiel.

Stopnutie Hideghétyho vymenovania koaličnými partnermi na čele s premiérkou je prejavom pudu sebázachovy koalície, ktorý Mostu začína chýbať.

Hideghéty je v krátkom čase už druhý podobný personálny karambol Mosta po Bugárom taktiež obhajovanom návrhu dosadiť na čelo ministerstva životného prostredia Ružinského z Transpetrolu. Ak pri takých skúsených politikoch neveríme na náhlu stratu súdnosti a pudu sebázachovy, zostáva už len jedna možnosť.

Záväzky lídra Mosta sú voči Hideghétymu, človeku, ktorý bol aj niekde pri počiatkoch jeho kariéry podnikateľa, až priliš silné. A to isté platí aj o záväzkoch ministra polhospodárstva Simona a celej strany voči juhoslovenským podnikateľským skupinám, ktorých je Hideghéty len špičkou ľadovca. Takže Bugárovi a Simonovi nezostalo nič iné, než to aspoň skusiť, bez ohľadu na možné riziko.

O korupcii a klientelizme v maďarskej komunite sa toho v slovenskom prostredí vie veľmi málo. Pričom sú tam asi silnejšie, než na Slovensku všeobecne. Samozrejme nie preto, lebo by k nim mali Maďari väčšie sklonky. Systém jednej strany ovládajúcej celú komunitu, absencia nezávislých médií a nezávislej občianskej sféry sú pre korupciu a klientelizmus jednoducho ideálne.

To sa paradoxne podstatne nezmenilo ani po vzniku Mosta. SMK a Most súce na seba vyťahujú rôzne veci, o korupciu však mlčia, či o nej hovoria len v náznakoch. Politici oboch strán vedia, že v tom idú spolu, a ak by začali na protivníkov niečo vytáhovať, tí by im to mohli odplácať rovnakou mincou. Ak by sa pretrhla hrádza mlčania, voda by zmietla všetkých.

+++++

Zürišská universita ETH. Štúdium v Zürichu.

<http://www.stv.sk/online/archiv/hlava-xxi>

++++++

Pravda o 11. septembri

<http://www.youtube.com/watch?v=4GC7puj4VsI>

++++++

Vnútorné príčiny krízy

(Príspevok do Stálej konferencie Panslovanskej únie)

7. september 2010

www.pansu.sk

Biznis a trhový mechanizmus (TM) sa obsahmi vylučujú. Biznis stručne a výstižne charakterizuje veta v našej legislatíve o podnikaní: „Podnikateľ podniká, aby dosiahol zisk“, čiže sebectvo, robiť pre seba. TM naopak sa riadi heslom „výroba pre spotrebu“ nadväzuje na pestrosť základných ľudských záujmov jednotlivcov, lebo každý chceme robiť čo nás baví a spotrebovať podľa chute a záľuby a preto vznikla deľba práce a výmena výrobkov – trh. Tým sa tvoria základy dobroprajných hmotných a duchovných vzťahov medzi ľuďmi, základ rozvoja spoločnosti. Z hľadiska hospodárnosti sa tak šetria prírodné zdroje aj ľudská práca čo je efektívnosť a v peňažnom vyjadrení zisk.

Zisk sice vyčíslujú podnikatelia, ale využívať, investovať sa má do rozvoja hospodárstva a spoločnosti a nie využívať na osobné potreby podnikateľa. Tak to za čias využívania TM fungovalo, samozrejme s chybami z omylov a zo zlomyseľnosti. Až kapitalizmus „priniesol“ biznis, liberalizmus, relativizmus, iróniu a iné zamaskované zlá, ktoré narúšajú všetky zákonitosti. Uvedieme dva príklady zahmlievania. Médiá priniesli ako správu, že finančníci investujú do kúpy zlata, v Nemecku kúpili 44 ton, v Indií 41,5 ton a v Číne 37 ton zlata. A to je ekonomický blud, nie pravda. Investovanie je aktivita, ktorá rozširuje a skvalitňuje výroбno-reprodukčný proces. Kúpou zlata sa možnosti, prostriedky na investovanie zmenšujú alebo odkladajú. Skutočný investovaním by sa kúpa stala len v prípade využitia zlata na výrobok. (V našom prípade kupovanie zlata je prejavom sebectva a strachu podnikať).

Druhý príklad je jasnejší : Istý autor začal písat o kríze vetou: Korene finančnej krízy zasial prezident Nixon v auguste 1971, keď zrušil zlaté krytie dolára. Ved' to sú nepravdy! Korene sa nesejú ale presádzajú a ešte väčšia nesprávnosť je dávať do súvisu korene s krízou, lebo korene rastlín začínajú premenu anorganických látok na organické, čím plnia dôležitú ušľachtilú funkciu v prírode, kym finančná kríza je zlo a každé zlo vzniká a zväčšuje sa každým mylným a ešte viac zlomyseľným porušovaním zákonitostí.

Ved' každý vieme, že hmotné statky – hodnoty sa tvoria len vo výrobe a v hmotných službách a ako sme už uviedli, ohodnocujú sa podľa ponuky a dopytu na trhu. Na strane spotreby sa hodnotí objem a štruktúra potreby a „veľkosť chcenia“ príslušného výrobku ; na strane výrobcu jeho schopnosti a námahy pri navrhovaní, projektovaní a reálnom vyrobení výrobku. Sú to všetko výroбno – výmenné- obchodné a spotrebne vzťahy ľudí ako výrobcov a ako spotrebiteľov. Peniaze slúžia len na vyjadrenie hodnoty v peňažných jednotkách, procesu hodnotenia sa nezúčastňujú. Suroviny a výrobné zariadenia vstupujú do hodnoty výrobku alebo služby, peniaze nie.

Ked' podnikatelia si začali prisvojovať zisk a reklamou nahradzovať trh, zmenili tým základné vzťahy vo výroбno – reprodukčných procesoch. Občania ako spotrebiteľia pasívne kupujú tovary podľa mohutnosti a „formálnej“ vtipnosti reklamy. Tým zanikla spotreba ako subjekt základného vzťahu TM „výroba pre spotrebu“. Pracovníci veľkých obchodov nie sú obchodníci, nepoznajú vlastnosti tovarov a kupujúci jednotlivci nemôžu byť partnermi

obchodného domu. Z peňazí na reklamu sa mali vytvoriť inštitúcie a nástroje, ktoré by zachytávali a spracovali nové poznatky vedy, techniky a organizovania z hľadiska spotreby , pripravovali „zdravú spotrebú“ a životný štýl a potom boli „, trhovými partnermi“ pri tvorení sortimentu výrobkov a služieb a v tvorení cien. Bez subjektu spotreby nemôže byť trh, bez trhu sa nemôžu tvoriť ekonomicke ceny s kriteriálnou funkciou a bez ekonomických cien nemôžeme zistiť a vyčísliť ekonomickú efektívnosť potrebnú na tvorenie pomerov – proporcíí v reprodukčných procesoch. Tieto vzťahy a procesy sú zákonité a sú obsahom TM a do ich fungovania sa nesmie zasahovať, aby sa nenarušila efektívnosť a nadväzne tvorba proporcíí. Reklama to urobila. Vzniká otázka, ako sa tvoria teraz ceny?, tak že sa odčerpáva toľko peňazí od obyvateľov, koľko uznajú za vhodné mocní finančníci. Málokto si napríklad uvedomuje, že vysoké príjmy v oblasti finančníctva dvihajú ceny a tie berú peniaze aj od občanov nefinančníkov a idú do pokladní finančníkov a do štátnej pokladnice. Teda finančníci rozhodujú ako budú bohatí a ostatní občania chudobní. Nie TM je príčinou rastu bohatstva a chudoby ale jeho ignorovanie spôsobené liberalizmom, relativizmom a ironizovaním pravdy a dobra, teda nemorálnosť. Nečakané vyhlásenie krízy bolo zo strachu, že ďalej to nemôže pokračovať a situácia sa nedá riešiť. Globalizácia cestou moci peňazí je nereálna, rozdeľuje nielen morálne ale aj (formálne) ekonomicky. Vznikol blok dlhov, ďaleko najsilnejšia krajina USA a blok veriteľov, krajiny Ázie, ktoré atlantický biznis-hospodárenia neprevzali a ich hospodársky rast pokračuje a preto vznikajú nové menové teritóriá. Problém vyrovnavania pohľadávok je v tom, že vplyvom špekulatívnych obchodov sa mení, spochybňuje reálnosť – hmotný obsah pohľadávok. Preto je hrozba vojny. Pomôcť môžu vedci a odborníci čo nemajú nič s biznisom. Oni môžu nezainteresované posúdiť a aktualizovať konkrétnie pohľadávky a podľa ich návrhov by pohľadávky mali partneri vyrovnať. Bol by to krôčik k obnoveniu využívania TM. V záujme posilnenia presvedčenia o nutnosti obnovenia TM pripomeňme si zdanlivo podrobnosti z jeho obsahu. Sú ekonómi aj teoretici , ktorí tvrdia, že podnikatelia a ich pracovníci sú protivníci s opačnými záujmami, čo je lož, ktorý vyvoláva triedny boj. Podnikateľ chce aby jeho podnik fungoval a rástol. To chcú aj pracovníci, inak stratia prácu a odborné skúsenosti. Protichodnosť záujmov kto z koho môže byť len v rozdeľovaní výnosov z podnikania, ale to je vec morálky, nie zákonitosť ekonomických vzťahov a väzieb vo výrobno-reprodukčných činnostach. TM hovorí jednoznačne, zisk treba investovať a odmeňovať spravodlivo podľa zásluh a tie sa dajú vyzozorovať a kvantifikovať z priebehu tvorenia hmotných statkov, od nápadov, projektov až po reálne tvorenie.

A podľme ešte hlbšie, k základnej otázke podnikania, ako sa podiel'a vlastnenie výrobných statkov a ako pracovníci na tvorení hodnoty výrobkov? Otázku môžeme členiť na jednoduchšie: Môže podnikateľ úspešne podnikať, vystačiť bez odbornosti pracovníkov pri tvorení a udržiavaní pracovných postupov, noriem výrobkov, informačných tokov a pod.? Komu patrí „ podnikateľská múdrost?“ Je mzda optimálne „prepojenie“ podnikateľa a pracovníkov? Každá firma má svoje „odpovede.“ Baťa považoval pracovníkov za spolupodnikateľov a v obuvníctve dobyl svet. A príjmy v jeho firme boli najvyššie v hospodárstve ČSR. Tomáš Baťa , v 1932 roku povedal: „To, čomu sme zvyknutý hovoríť hospodárska kríza, je iné meno pre mravnú biedu. Mravná bieda je príčina, hospodársky úpadok následok. V našej zemi je mnogo ľudí, ktorí sa domnievajú, že hospodársky úpadok je možno sanovať peniazmi. Hrozí sa dôsledku tohto omylu. V postavení, v ktorom sa nachádzame nepotrebuje žiadne geniálne obraty ako kombinácie. Potrebujeme mravné stanoviská k ľuďom a k práci a k verejnému poriadku. Nepodporovať bankrotárov, nerobiť dlhy, nevyhadzovať hodnoty za nič, nevydierať pracujúcich“.

Záver je jednoznačný, ozdraviť morálku. Najväčším prejavom zla vo svete je dnes rast čierneho obchodu (drogy, zbrane aj lieky, ľudské orgány, mírvoly a ľudia na prácu a sex). Rastie preto, lebo rastie dopyt a to je prejav všeobecného morálneho úpadku. Treba dodat', že do tohto obchodu sa zapája stále viac a viac ľudí na rôznych (všetkých) pozíciách spoločnosti a organizátori navonok vystupujú ľudomilne. Je čas využiť „nadčasové možnosti“, skúmať čo majú svetové náboženstvá spoločné a na tom základe ich spájať v smere obnovenia morálky („veľké“ náboženstvá sú morálne preto prežívajú). To má byť program nie nezávislých spoločenstiev ale vlád a financovaný z prvotného rozdelenia výnosov výrobno-reprodukčného procesu, teda ako náklad na morálku.

Ing. Ľudovít Urmanský

+++++

[Tyzden.cz](#)

Kauza Kopřiva

Mohou nahrávky novinářů sloužit u soudu jako důkaz?

Autor: [Josef Hympl](#)

Skončí úplatkářská aféra bývalého náměstka ministerstva obrany

Jaroslava Kopřivy u soudu? Policie se rozplétáním úplatkářské aféry na ministerstvu obrany, kterou odhalili novináři Mladé fronty Dnes, intenzivně zabývá. Žádné obvinění však doposud nepadlo.

Renomovaný pražský právník Tomáš Sokol vůbec pochybuje, že celý případ před soudem skončí. "Zdaleka si nejsem jistý, zda se vůbec jedná o trestný čin. To, že se někdo s někým baví o tom, že by rád někoho zkorpaloval a jak by to udělal, jsou samozřejmě řeči na vyhození(z práce). Bez diskuze. Jestli je to ale již trestný čin, to si nejsem jist," tvrdí Sokol, který nemá se samotným případem nic společného.

Podle něj bude v současném vyšetřování případu stěžejní, zda jeho aktéři pro uskutečnění svých plánů něco dalšího udělali. "Například jestli skutečně někoho kontaktovali na Slovensku, aby jim s jejich zamýšleným činem pomohl," dodal advokát.

Kdo pořizoval nahrávky?

Přes určitou skepsi se případ náměstka Kopřivy a lobbyisty Josefa Jindry, kteří zástupci finské zbrojařské firmy Patria popisovali způsob, jak obejít výběrové řízení, a dohadovali se dokonce o procentech do vlastních kapes, může skončit u soudu.

Bude ovšem záležet na tom, zda soud připustí odposlechy rozhovorů jako důkaz. Jde totiž o poměrně složitou a nepřehlednou problematiku. V případě policejních odposlechů je stěžejní soudní povolení. Poměrně volnější je použití nahrávací techniky soukromými osobami. Pokud jsou však nahrávány privátní rozhovory, bývá praxe tuzemských soudů rozličná.

V některých případech takový důkaz připustily, v jiných ovšem nikoli.

Bude záležet i na tom, jak přesně bylo vše zaznamenáno. Doposud nebylo ani zřejmé, zda je pořídili přímo redaktori MF Dnes, najatá firma nebo třeba zástupce zbrojařů, se kterým Kopřiva s Jindrou hovořili.

"Ten způsob, jak byly nahrávky pořízeny, je naše výrobní tajemství. To je informace, kterou nechceme zveřejnit. Jediné, co mohu říct, je, že se to nahrávalo naší technikou," řekl šéf domácího zpravodajství MF Dnes Jiří Kubík.

Já bych s tím neměl problém, říká soudce

Místopředseda Městského soudu v Praze pro trestní řízení Luboš Vlasák má v obecné rovině na použití podobných nahrávek před soudem jednoznačný názor. "Já bych s tím osobně neměl problém, to je můj

osobní názor," tvrdí.

Jako důkaz podle něj může být před soudem použito v podstatě cokoli, co není získáno v rozporu s trestním řádem. "V obecné rovině trestní řád upravuje odposlechy, které pořizují orgány činné v trestním řízení. Tam musí být rozhodnutí soudu, musí být rádně odůvodněno a musí být stanovena doba. Pokud ale takovou nahrávku pořídí soukromá osoba například s odůvodněním, že se obávala nějakých korupčních tlaků, jako důkaz je to samozřejmě možné použít. Stejně je to s novináři," řekl on-line deníku TÝDEN.CZ Vlasák.

Podle něj je to situace podobná té, která je u českých soudů poměrně běžná. "Klasický případ. Někdo kraje v obchodním domě. Obchodník policii předloží videozáznam. Nikdo neječí, že nebyl dán souhlas soudu, aby byl snímán. Totéž například záznam z bezpečnostní kamery městské policie," doplnil soudce.

+++++

Domaci.iHNed.cz, 8.9.2010

Rychetský Klausovi: Soudům o moc nejde. Společnost je bezradná

Šéf KSČM Filip souhlasí s prezidentem a chce omezit pravomoci Ústavního soudu. Soudy nemohou podle předsedy Ústavního soudu (ÚS) Pavla Rychetského ovlivnit to, o jaké agendě budou

rozhodovat. Ta je podle něho daná vývojem ve společnosti. Reagoval tak na úterní kritiku prezidenta Václava

Klause, který uvedl, že si soudy pro sebe uzurpují větší díl moci, než jim přísluší, a Ústavnímu soudu vyčetl, že bezprecedentně zasáhl, když zrušil loňské chystané předčasné volby.

ÚS odmítl způsob, kterým sněmovna k předčasným volbám chtěla dospět. Zákon o zkrácení volebního období

podle Rychetského měl jednorázový účinek, působil zpětně a nesplňoval základní znaky ústavního zákona.

Pravomoc přezkoumat podobné zákony si ústavní soudci ponechali i do budoucna. Klaus v úterý ve sněmovně prohlásil, že dolní komora by se měla zabývat změnou postavení Ústavního soudu

tak, aby se nemohl chovat jako nekontrolovatelná třetí parlamentní komora. "Pro demokracii je ničivé, budeli

pokračovat trend, který v posledních letech pozorujeme u nás i v celé Evropě, že si různá soudní tělesa pro

sebe uzurpují větší díl moci, než jim přísluší," řekl.

"Pan prezident mluvil o soudcokracii. K tomu bych chtěl podotknout, že soudy nikdy netoužily po tom, aby

na ně byla navalena tak ostrá agenda, jak tomu je v reálu," řekl na jednání ústavně právního výboru

Rychetský. Podle něho nastal průlom po druhé světové válce.

Bezradnost společnosti

"Před válkou většinu těch sporů, které soudy řeší, řešil pan starosta, policie nebo pan farář, ale to nesouvisí s

touhou soudu strhnout na sebe nějakou moc. To je prostě bezradností společnosti po zkušenostech s

holokaustu, po druhé světové válce, kdy se vytratil všemi akceptovaný nepsaný zvyk, který bylo třeba něčím

nahradit," dodal Rychetský.

Část poslanců hned v úterý postoj Klause k Ústavnímu soudu odmítla, mezi nimi například úřadující šéf sociální demokracie Bohuslav Sobotka či předseda TOP 09 Karel Schwarzenberg. Ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil (ODS) prohlásil, že vláda zatím žádnou novelu, která by postavení Ústavního soudu měnila, nechystá. Naopak pro omezení soudu se vyjádřil předseda KSČM Vojtěch Filip.
Příslušnou novelu zákona právě připraví.

+++++

Zeman: Paroubek vzal ČSSD 10 procent. Já přecenil svůj vliv

9.9.2010 9:40 - **Miloš Zeman se přiznal, že přecenil vliv, který mu zůstal z vysoké politiky a věřil proto, že se jeho Strana práv občanů dostane do sněmovny. I když ale nakonec jeho strana ve volbách neuspěla, cítí jisté zadostiučinění - je totiž přesvědčen o tom, že zemanovci pomohli k odchodu Paroubka.**

Expremiér Miloš Zeman v rozhovoru pro Mladou Frontu Dnes říká, že podcenil TOP 09 a zejména Věci veřejné, které se do sněmovny dostaly, kdežto Strana práv občanů - Zemanovci nikoliv. Jako vysvětlení namítá, že strana neměla dobudovanou organizační strukturu.

„Já a mí přátelé jsme poněkud přecenili můj vliv a můj význam ve společnosti. Hrál jsem roli jakéhosi štítu, ale ten štíť je už do značné míry zchátralý a opotřebovaný. Je to výzva k tomu, aby vyrostly nové osobnosti," přiznal.

Chceme přímou volbu starostů

„V komunálních volbách mohou naši zastupitelé slíbit přímou volbu starostů. Zavážou se totiž, že budou hlasovat pro takového starostu, který ve volbách dostane nejvíce preferenčních hlasů. Zadruhé budeme prosazovat místní referendum o investičních prioritách obce, tedy umožníme občanům, aby o investicích rozhodovali všichni," uvedl Zeman dále v rozhovoru.

Opětovně se vyjádřil i k přátelství k Miroslavu Šloufovi, jemuž je právě vycítáno, že je takzvaný komunistický aparátčík. Stejnou výtku by však šlo podle Zemana adresovat i Mariánu Čálovi. „Šlouf nikdy nebyl z ničeho obviněn, natož aby byl obžalován nebo odsouzen," hájil svého přítele.

Jde na oběd s ruským velvyslancem

Přestože se expremiér v nejvyšší politice nepohybuje již dlouho, i tak právě za ním jezdí na chalupu známí lidé, například nedávno u něj byl na návštěvě izraelský velvyslanec.

„Mám na příští pondělí pozvání ruského velvyslance k obědu na rozloučenou. Řídím se zásadou, že přátelské vztahy s Ruskem, Izraelem a dalšími zeměmi - zejména těmi, kde máme ekonomické zájmy - jsou nezbytnou součástí politiky. Lituji lidí, kteří z ideologických důvodů nabourávají naše ekonomické vazby," konstatoval k tomu.

Mým cílem nebylo zničit Paroubka, ale ČSSD jsme pomohli

Zeman se také krátce vyjádřil k sociální demokracii, které podle jeho soudu objektivně pomohli Zemanovci tím, že přispěli k odchodu Jiřího Paroubka. "Mým cílem to ale nebylo," poznamenal k tomu.

„Myslím, že Paroubek připravil ČSSD o deset procent, které by strana jinak získala," doplnil expremiér s dovětkem, že se ale do sociální demokracie vrátit nechce a do konce života zůstane věrný Straně práv občanů, kterou sám založil.

Nečas? Ten je může být dobrým premiérem

K premiéru Petru Nečasovi pak zmínil, že má předpoklady k tomu, stát se dobrým předsedou vlády. "Má politickou zkušenosť a jako ministr práce a sociálních věcí si podle mne nevedl nejhůř."

Naopak kroky vlády nevidí jako příliš šťastné. "Vládní tábor chce jenom škrtat. To je nedostatečné, pokud současně nezvýšíte daně a nezískáte tak další příjmy," dodal s tím, že nás může proto potkat osud Řecka.

ParlamentníListům.cz pak Zeman koncem srpna k politice řekl, že podle jeho soudu tato země by měla směřovat ke skandinávskému systému.

"Ovšem voliči si vybrali jiné strany, které tento systém rozhodně nepředstavují," zmínil. Nepokládá prý ani za korektní se vyjadřovat k nynějším poměrům v ČSSD, která dostala nálepku jako rozhádaná strana: "Vzhledem k tomu, že jsem stranu před třemi roky, jak jistě víte, opustil, nepokládám za korektní se k tomu vyjadřovat."

+++++

Domaci.iHNed.cz, 7.9.2010

Návrat bílých koní: Dluhy převést na cizince a dům na manželku

Z "chovu" bílých koní se stal kvetoucí kriminální byznys.

Martin Hrubeš stojí na zápraží svého novotou zářícího domu a ani v nejmenším se nezdá, že by strádal. „Nemám

zájem cokoliv vysvětlovat," odbývá reportéra HN a spěšně mizí v útrobách domu vystavěného v nové čtvrti na okraji

Loun.

Proč by také měl? Předluženou firmu převedl na dva Ukrajince, veškerého majetku se zbavil a vilku, kterou jako

jediný v ulici už dostavěl, vlastní nyní jeho manželka. Hrubešův příběh je názorným příkladem toho, jak je v Česku

snadné zbavit se svých dluhů a stát se finančně nepostižitelným. Stačí vsadit na správné koně. Na bílé koně.

„Prohlubujícím se problémem je nedohledatelnost dlužníků," píše se v nejnovější analýze daňové správy za rok

2009, kterou mají HN k dispozici. „Jde hlavně o osoby, které jsou přihlášeny k pobytu na takzvané ohlašovací

administrativní adrese, tedy na městském úřadu. Firmy jsou pak bez skutečného sídla, mnohdy s nekontaktním statutárním orgánem - cizincem."

Renesance bílých koní, o nichž se nejvíce mluvilo v devadesátých letech, kdy kryli obří podvody s lehkými topnými

oleji, dnes sráží na kolena jak státní finance, tak soukromé firmy a živnostníky. Pro názornost: Ioni označili berní

úředníci za naprostoto nedobytné daňové nedoplatky v hodnotě 49,6 miliardy korun, což je přesně polovina všech

nedoplatků na daních.

Podle Asociace na ochranu věřitelů se z „chovu“ bílých koní stal kvetoucí kriminální byznys. „Podnikatelé, kteří se

připravují na převod svých rozkradených firem, nemusí bílé koně hledat pod mosty mezi bezdomovci. Prostě se obrátí na firmy, které široce propagují výkup zadlužených firem v tisku i na internetu," uvádí zástupci asociace.

Ukrajinská klika

Milionové dluhy, které po sobě zanechala Hrubešova firma G.M.L., později přejmenovaná na G.M.L. East, už rovněž pomalu míří do kategorie Nevymahatelné. Totiž: když si Ioni společnosti, které mu dodávaly elektromateriál, začaly stěžovat, že neplatí, převedl podíl na jistého třiaadvacetiletého Ilyu Zenkoviche. Zmizela kancelář G.M.L.

a Zenkovich nebyl na své pražské adresě k zastižení. Krátce nato podle notářského zápisu navíc získal plnou moc

jeho krajan, šestadvacetiletý Mykola Lypukhu.

„Úkony trestního řízení pro podezření z podvodu jsme zahájili Ioni v prosinci," říká mluvčí středočeských

kriminalistů Soňa Budská. „Dosud nebyl nikdo obviněn, protože jsme dohledali další poškozené." popisuje policejní mluvčí.

Jenže: čím dál postupuje vyšetřování, tím je zřetelnější, že se věřitelé svých peněz nedomohou. A to navzdory tomu, že hlavní viník nouzí netrpí. Jak ukazují výpisy z katastru nemovitostí, když se kolem Hrubeše začala stahovat

policejní smyčka, začal se najednou jeho majetek rozplývat. Ve stejné době, kdy převedl firmu na bílé koně, prodal

byt v Lounech a majitelkou veškerých pozemků se stala jeho manželka. Hrubeš na ni přepsal i dům, z jehož zápraží vyhání novináře.

Stavěl ho přitom ještě v době, kdy svou firmu hnal k bankrotu. "Makalo se tady ve dne v noci," vzpomínají sousedé, jejichž okolní domy ještě připomínají staveniště. "Finanční šetření jsme provedli, ale nebyl zjištěn žádný majetek,"

popisuje policejní mluvčí Budská. "Podali jsme návrh na zajištění majetku, který je napsaný na manželku. Jenže

státní zastupitelství návrh neakceptovalo," dodává. Důvod? "Nepamatuji si přesně ten případ, ale zjevně nebyly splněny zákonné podmínky pro zajištění," reaguje v krátkosti žalobkyně Květoslava Eimanová, která odmítla dům zabavit.

I v tomto bodě je Hrubešův příběh modelový: česká justice zpravidla nechá dlužníkům čas, aby majetek ukryli. "K postihu majetku pachatelů prakticky nedochází, obvykle pro jejich nesolventnost. V řadě případů pachatelé stačí včas uklidit nelegálně nabýty majetek převodem na spřízněné osoby," píše se ve zprávě Nejvyššího státního zastupitelství za rok 2009.

Velkochov bílých koní

Podle Asociace na ochranu věřitelů se z "chovu" bílých koní stal kvetoucí kriminální byznys. "Podnikatelé, kteří se

připravují na převod svých rozkradených firem, nemusí bílé koně hledat pod mosty mezi bezdomovci. Prostě se obrátí na firmy, které široce propagují výkup zadlužených firem v tisku i na internetu," uvádí zástupci asociace.

"Majitelé takových firem obvykle disponují jak vysokoškolsky vzdělanými a kvalifikovanými koni, tak těmi, kteří jsou použitelní jen jednorázově." A analýzy státních úředníků dochází ke stejným závěrům. "Stále častěji zjišťujeme, že daňoví dlužníci ukončí podnikatelské aktivity, aniž by uhradili nedoplatky vůči státu, a přesto dále pokračují v nově zřízených firmách se stejným předmětem činnosti," stojí v závěrečné zprávě České daňové správy.

Ostatně, i jméno Martina Hrubeše figurovalo v dalších dvou firmách, které podnikaly ve stejném oboru. Jednu z nich, G.M.L.I., podle aktuálního obchodního rejstříku "koupil" jistý Oleksandr Khlyst.

Autor/ří: Radek Kedroň

+++++

Autor: Bari, Eurozpravy.cz

Bárta vyhodil pětinu úředníků. Sebral jim mobily a zakázal vstup

Ministerstvo dopravy propustilo skoro pětinu úředníků, jejich mají zvládnout zbylí Sliby vlády o propouštění úředníků se naplňují. Zatím nejrazantněji propouští dopravy, které poslalo až pětinu úředníků. Propouští také ministerstvo pro místní rozvoj a životního prostředí, ostatní zeštíhlení teprvechystají.

Bártův resort v propouštění zatím vede

Resort Vítka Bártu je zatím nejakčnejší, končí sedmnáct procent všech zaměstnanců. Jejich práci budou muset zvládnout zbylí úředníci. Přestože jim výpovědní lhůta běží od října, jsou zaměstnanci už doma.

"Nedělá dobroru, když tu lidé, kteří už vědí, že skončí. Navíc jsme se setkali s případy, že ti, jichž se propouštění týká, si narychlo stahovat některá citlivá data z , " vysvětluje vrchní ředitel úseku Jiří Franc pro iDNES.cz.

+++++

parlamentnilisty.cz

Zeman: Paroubek vzal ČSSD 10 procent. Já přecenil svůj vliv

9.9.2010 9:40 - Miloš Zeman se přiznal, že přecenil vliv, který mu zůstal z vysoké politiky a věřil proto, že se jeho Strana práv občanů dostane do sněmovny. I když ale nakonec jeho strana ve volbách neuspěla, cítí jisté zadostiučinění - je totiž přesvědčen o tom, že zemanovci pomohli k odchodu Paroubka.

Expremiér Miloš Zeman v rozhovoru pro Mladou Frontu Dnes říká, že podcenil TOP 09 a zejména Věci veřejné, které se do sněmovny dostaly, kdežto Strana práv občanů - Zemanovci nikoliv. Jako vysvětlení namítá, že strana neměla dobudovanou organizační strukturu.

„Já a mí přátelé jsme poněkud přecenili můj vliv a můj význam ve společnosti. Hrál jsem roli jakéhosi štítu, ale ten štit je už do značné míry zchátralý a opotřebovaný. Je to výzva k tomu, aby vyrostly nové osobnosti," přiznal.

Chceme přímou volbu starostů

„V komunálních volbách mohou naši zastupitelé slíbit přímou volbu starostů. Zavážou se totiž, že budou hlasovat pro takového starostu, který

ve volbách dostane nejvíce preferenčních hlasů. Zadruhé budeme prosazovat místní referendum o investičních prioritách obce, tedy umožníme občanům, aby o investicích rozhodovali všichni," uvedl Zeman dále v rozhovoru.

Opětovně se vyjádřil i k přátelství k Miroslavu Šloufovi, jemuž je prý vyčítáno, že je takzvaný komunistický aparátčík. Stejnou výtku by však šlo podle Zemana adresovat i Mariánu Čalfovi. „Šlouf nikdy nebyl z ničeho obviněn, natož aby byl obžalován nebo odsouzen," hájil svého přítele.

Jde na oběd s ruským velvyslancem

Přestože se expremiér v nejvyšší politice nepohybuje již dlouho, i tak prý za ním jezdí na chalupu známí lidé, například nedávno u něj byl na návštěvě izraelský velvyslanec.

„Mám na příští pondělí pozvání ruského velvyslance k obědu na rozloučenou. Řídím se zásadou, že přátelské vztahy s Ruskem, Izraelem a dalšími zeměmi - zejména těmi, kde máme ekonomické zájmy - jsou nezbytnou součástí politiky. Lituji lidí, kteří z ideologických důvodů nabourávají naše ekonomické vazby," konstatoval k tomu.

Mým cílem nebylo zničit Paroubka, ale ČSSD jsme pomohli

Zeman se také krátce vyjádřil k sociální demokracii, které podle jeho soudu objektivně pomohli Zemanovci tím, že přispěli k odchodu Jiřího Paroubka. "Mým cílem to ale nebylo," poznámenal k tomu.

„Myslím, že Paroubek připravil ČSSD o deset procent, které by strana jinak získala," doplnil expremiér s dovětkem, že se ale do sociální demokracie vrátit nechce a do konce života zůstane věrný Straně práv občanů, kterou sám založil.

Nečas? Ten je může být dobrým premiérem

K premiéru Petru Nečasovi pak zmínil, že má předpoklady k tomu, stát se dobrým předsedou vlády. "Má politickou zkušenosť a jako ministr práce a sociálních věcí si podle mne nevedl nejhůř."

Naopak kroky vlády nevidí jako příliš šťastné. "Vládní tábor chce jenom škrátit. To je nedostatačné, pokud současně nezvýšíte daně a nezískáte tak další příjmy," dodal s tím, že nás může proto potkat osud Řecka.

ParlamentníListům.cz pak Zeman koncem srpna k politice řekl, že podle jeho soudu tato země by měla směřovat ke skandinávskému systému.

"Ovšem voliči si vybrali jiné strany, které tento systém rozhodně nepředstavují," zmínil. Nepokládá prý ani za korektní se vyjadřovat k nynějším poměrům v ČSSD, která dostala nálepku jako rozhádaná strana: "Vzhledem k tomu, že jsem stranu před třemi roky, jak jistě víte, opustil, nepokládám za korektní se k tomu vyjadřovat."

Moravské hnutie

Moravská hymna

[Václav Novotný]

Nápěv podle Polenského sokolského zpěvníku společ., III. díl, 1904

stereofonní [3,2 MB]

1.

**Jsem Moravan — tot' chlouba má,
kdo, rcete, otčinu mou zná?**

2.

**Zde Rostislav, zde Svatopluk
mé drahé mluvy střehli zvuk.**

**Kdo zná ten požehnaný kraj,
ten utěšený zemský ráj?
Ó Moravo — ty vlasti má,
tys země moje přemilá!**

**Zde posvátný konával děj
na Velehradě Metoděj.
Ó Moravo, ó vlasti má,
tys dávnou slávou věnčená!**

3.
**Zde Olomúc, kde Jaroslav
byl potřel Tatar vrahov dav;
zde Moravan vždy k boji stál,
když ve zbraň volal jeho král!
Ó Moravo, ó vlasti má,
tys krví otců svěcená!**

4.
**Zde každý kraj má nový div —
zde dobrodusný lid je živ.
Ten miluje svou Moravu
a dbá o její oslavu.
Jsem Moravan, k tomu se znám
a za vlast statek, život dám!**

<http://moravskelisty.host.sk/audio/hymna.mp3>

Moravo, Moravo

[text: Václav Hanka, hudba: Ludvík Dietrich]

1.
Moravo, Moravo, Moravičko milá,
co z tebe pochází, chasa ušlechtilá.
Chasa ušlechtilá, žádostivá boje.
A jaké to koňstvo rodí půda tvoje.
2.
Moravo, Moravo, Moravičko drahá,
proč se přidržuješ úhlavního vraha?
Úhlavního vraha, Pán Bůh na to patří,
že jsme my Čechové tvoji vlastní bratři.
3.
Moravo, Moravo, vždycky 's při nás byla,
ty jsi s námi první Kalich Páně pila.
Kalich Páně pila, slávu vojny nesla;
proč bys ted' krkavci v dravé spáry klesla?
4.
Moravo, Moravo, tvá orlice pestrá
českého lva byla vždy upřímná sestra.
Vždy upřímná sestra budiž i nadále,
máme hrdinného a dobrého krále

Moravo, Moravo

[text: Miroslav Paleček, Michal Janík, 1992, hudba: Ludvík Dietrich]

1.
Moravo, Moravo, i ty, státe!
Přátelé z Moravy, vy se máte.
Vínečko nebude nám nic platný,
až bude ten tvůj stát samostatný.
2.
Jistě nám postavíš před vinicu
průhvatů závoru a celnici.
Nespatřím nikdy víc zlatů rybku,
nebude cesty víc do tvých sklípků.
3.
Moravo, Moravo, tak už i ty!
Bolí to hledání identity.
Řekni si, co jen chceš, všechno dám ti,
nevymřeli čeští furianti.
4.
Kdekdo si přisolí, kdekdo míchá
guláš, co naplní naše břicha.
Halušky, brabci a bramboračka,
jen aby z toho nebyla...

Moravě

[hudba: J. Šafařík, slova: J. Havelka]

 stereofonní [2,5 MB]

1.
**Moravěnko, drahá
máti,
ó, jak krásná si ty
zem!
jak tě nemá milovati,
komu ty si domovem!**
2.
**Řinou řeky stříbropěnné
dýše dálkou luzný klid;
hle, ty vísky utěšené
a v nich chrabry, dobrý lid.**

3.
Modré hory, hory
jasné
lesů šumných temný
lem,
hle, ty nivy
divukrásné,
klasů moře kolkolem.

4.
Moravčenka, slavná máti,
předrahá nám země všem.
Jak tě nemá milovati,
komu ty si domovem!

<http://moravskelisty.host.sk/audio/moravenko.mp3>

Symboly identity Moravy a Moravanů

[L. E. Havlík: Symboly moravské identity,
Moravská orlice č. 14/1990]

Morava – na úsvitě dějin království Moravanů a pak po dlouhá staletí Moravské markrabství – tvořila samosprávný nebo též státoprávný subjekt historie a mezinárodního práva, alespoň do dob, tak ne příliš dávno minulých. Výrazem jejího postavení a identity jsou podobně, jako u jiných zemí (např. Rakous, Slezska, Polska, Čech, Uher nebo Slovenska, Chorvatska, Bavorska, Anglie, atd.) heraldické mezinárodně uznávané a známé symboly, které svým původem mohou mít své kořeny v minulosti velmi vzdálené. Mezi takové symboly náleží i znamení orla či orlice s královskou čelenkou, která se pokládá za znak suverenity. Byl vysloven názor (*Z. Klanica*), že symbol královské koruny s perutěmi se na Moravu dostal z Východu s příchodem migrujících družin koncem 7. nebo na počátku 8. století, které přispěly ke vzniku moravského státu. O koruně moravských králů 9. a 10. století není nic známo. Jen zpětně se podle koruny vévody Břetislava za jeho přímé vlády na Moravě (po 1025–1034) uvažovalo, že by koruna zobrazená na jeho mincích mohla souviset s 9. stoletím (*P. Radoměrský*). Šlo o korunu se špičatými listy zakončenými perlami, která je mylně zaměňována s korunou péřovou. Korunu se špičatými listy nacházíme na hlavě byzantského císaře Heraklia (7. stol.) i Konstantina I. (4. stol.) a též některých arménských králů. Schematizovanou podobu této východní koruny lze nalézt v zobrazeních Tří králů z Východu. Podle jiné verze (*J. Hášková*) se taková koruna dostala k nám v 10. století prostřednictvím Skandinávie. Královskou korunu na hlavě moravské orlice nalézáme od jejího nejstaršího zobrazení. V privilegiu císaře Fridricha III. (1462) má koruna tři goticky projmuté zašpičatělé listy zakončené perlami. V díle B. Paprockého má zase renesanční korunu (1593) a taktéž v Knize stavu panského Markrabství moravského (1670), kde však už nad celým erbem podle heraldického pojetí své doby věvodí korunka markrabská. Nicméně trojcípou korunu nalézáme ještě na moravských mincích z počátků 17. století (moneta Moravia).

O symbolech Moravanů a Moravy 8.–11. století, pokud existovaly, námáme žádné údaje a můžeme o nich jen vyslovovat více nebo méně pravděpodobné domněnky. Platí to např. též o dvojramenném kříži, pozdějsím znaku uherských apoštolských králů. Tento symbol byzantského císaře jako ochránce křesťanství jak uvnitř a vně (zejména východní) Římské říše, tak i církve, nalézáme na mincích byzantských císařů (Theofila, Michaela III., Lva IV., Konstantina VII. Porfyrogenéta). Na Moravu se zcela zřejmě mohl dostat s byzantskou misí Konstantina a Metoděje r. 863. Je ovšem otázkou, zda tento symbol získaly Uhry jako dědictví po Moravě, nebo zda šlo spíše o výsledek přímých kontaktů Maďarů s Byzancí v polovině 10. století. Prostřednictvím Uher se pak symbol dvojramenného kříže dostal též do znaku Slovenska. Otázky budí samozřejmě i původ moravské orlice či vlastní orla. Byl to pták modré oblohy, nebes, posel bohů (např. Dia, Peruna), pták králů, kterého měl na svém štítu už Alexandr Veliký a pod znamením orla téhly do boje i římské legie. Z Říma získal symbol orla už Karel Veliký. Na středním Dunaji se symbol orla, který hrudí chrání kříž, objevil v nalezu z 8. století, což by nebránilo domněnce, že se později v souvislosti s římskou patronací pro Svatopluka a jeho královskou hodností (880–885) stal orel symbolem jeho vlády a následně i Moravy.

Vrátíme-li se od více nebo méně pravděpodobných hypotéz na pevnější půdu pozitivních zjištění, je nutno konstatovat, že orel či orlice jako symbol Moravy se

objevuje až v době moravského markrabství, a to od 13. století (1233, 1293). Lat. aquila je sice žen. rodu, znamená však jak orla, tak orlici. Heraldicky jde ovšem vždy o orla [u nás se pro jednohlavého orla používá názvu orlice; orel je dvouhlavý — pozn. V.O.] (srovn. např. angl. eagle, něm. Adler). V českém prostředí se sice používá označení orlice — snad pod vlivem žen. rodu lat. terminu — jde však o orla, jak byl erb Moravy správně označen už v díle B. Paprockého, Zrcadlo slavného Markrabství moravského (1593). Podle některých domněnek byla moravská orlice odvozena z černé orlice ve zlatém poli, znaku to Římské říše, jejíž císař udělil Moravu r. 1182 jako přímé vnější léno Impéria moravskému markrabímu. Takovou černou orlici nalézáme (ve stříbrném poli) ve znaku Čech a (ve zlatém poli) ve znaku Slezska. Podle nejstaršího barevného zobrazení moravského znaku v Curyšské roli (Züricher Wappenrolle) z počátku 14. století byla moravská orlice bílo(stříbrně) červeně šachovaná, byla umístěna v modrém poli a měla zlatou královskou korunu a zlatou zbroj (zobák a pařáty). Takovou orlici nalézáme též spolu s českým lvem na čtvrceném štítu Václava I. a na korouhvici moravských markrabí, jak ji zobrazil jihlavský písar Jan z Gelnhausenu

v

I.

1406–1407.

Na žádost Jindřicha z Lipé, nejvyššího hejtmana Moravského markrabství a maršálka Českého království, jakož i moravských stavů, změnil římský císař Fridrich III. r. 1462 zvláštním privilegiem bílo-červeně šachovaní orlice na zlato-červené. A v r. 1479 potvrdil mezi jinými svobodami a privilegií i toto císařské privilegium o polepšení moravského znaku uherský král Matyáš Korvín, jako král Čech a markrabí Moravy. Tím sice získalo privilegium z r. 1462 státoprávní platnost i pro domo, nicméně se však i potom setkáváme s orlicí bílo-červeně šachovanou, jak ji v grafickém provedení zobrazují např. tištěná zemská zřízení z r. 1546, 1562 a 1604. Stejně tak je výslovně orel zobrazen i v díle B. Paprockého, Zrcadlo slavného Markrabství moravského (1593). Platnost privilegia z r. 1462 potvrdil v plném rozsahu římský císař Ferdinand II., co český král a moravský markrabí, a to r. 1628 při vyhlášení Obnoveného zřízení zemského Markrabství moravského. Privilegium tak znova nabyla pro Moravu platnosti zákona. Mimo Moravu se nicméně stále používal červeno-bíle šachovaný orel (P. Stránský, 1634). T. Pešina z Čechorodu (1663) se pak na základě dávné příbuznosti s Chorvaty domníval, že původně šlo o červeno-bíle šachovanou orlici se zlatou královskou korunou. Zákon se plně neuplatnil ani na Moravě, jak prozrazuje červeno-bíle kostkováný orel v Knize stavu panského Markrabství moravského z r. 1670. Týž orel se používal také v tištěných zprávách a usneseních Moravského zemského sněmu.

Privilegium a jeho potvrzení upadly zřejmě koncem 17. a v 18. století v zapomenutí a objevilo je až novodobé historické bádání v první polovině 19. století. Když se rakouský císař Ferdinand V., král Čech a markrabí Moravy, ujal vlády a dal r. 1836 vypracovat znaky všech zemí včetně Moravy, kterou v císařském znaku reprezentoval červeno-bílý orel v modrém poli, moravští stavové obeznámeni s privilegiem z roku 1462 a s jeho potvrzeními z l. 1479 a 1628, protestovali u císaře a žádali opravu znaku podle privilegia. Dvorská kancelář nevyjádřila r. 1838 žádné pochybnosti o platnosti privilegia a uznala své nedopatření, avšak pro velké obtíže se změnou barev na znacích v monarchii i v zahraničí setrvala s omšovou u již používaného císařského erbu. Moravanům ovšem povolovala, aby se řídili privilegiem z r. 1462.

Spor o symbolické barvy Moravy vyvolalo r. 1848 české národní obrození, jehož povědomí pronikalo na Moravu a snažilo se na Moravě s ohlédnutím na starší používání bílo-červeného orla prosadit stejně národní barvy s Čechami, resp. barvy slovanské. Tak i zástupci Čechů z Moravy pochodovali na Slovanském sjezdu v Praze sice odděleně a samostatně, a to pod vlajkou bílo-červeno-modrou. Rozdíl od slovanské trikolóry, kterou za svůj prapor přijalo Slovensko, tkvěl v tom, že modrá barva byla ve spodním pruhu, zatímco u slovanské trikolóry se nalézá v pruhu středním. Na Moravě se však ve shodě s privilegiem z r. 1462 a císařsko královským potvrzením z roku 1628 a s přihlášením k přípisu dvorské kanceláře z r. 1838 prosazovala trikolóra zlato(žluto)-červeno-modrá. Jako výsledek staletého historického vývoje hájil tuto skutečnost A. V. Šembera, ač původem Čech. Tato „opovážlivost“, jak tuto legální skutečnost a projev moravské identity protektorský označila žurnalistika v Čechách, měla ovšem svoji kladnou odezvu též v moravském zemském sněmu, kde „slovanští“ — jak se tehdy říkalo — poslanci z moravského venkova měli vůči moravské patriotické šlechtě naprostou většinu. Proto byl tento sněm nazýván též selským sněmem. A právě tento sněm to byl, který v nové ústavě

Moravského markrabství schválil i článek o zemském znaku a barvách Moravy:
»Země moravská podrží dosavadní (!) svůj znak; erb zemský, totiž orlici vpravo hledící v poli modrému a červeno-zlaté kostkovánou. Zemské barvy jsou zlatá a červená.«

Na základě tohoto ústavního zákona pak Moravský zemský výbor žádal r. 1849 ve Vídni znovu, aby v císařském znaku se příslušně změnila bílá(stříbrná) barva v kostkování orla (Adler) ve žlutou (zlatou). Rakouské ministerstvo vnitra poukázalo však opět na obtíže při změně barev na znacích monarchie v zahraničí, podobně jako to učinila dvorská kancelář r. 1838.

Není ovšem pravdou, ale jen důsledkem české agitace, že zlato(žluto)-červené barvy prosazovali na Moravě zejména Němci, kterým by spíš vyhovovaly barvy žluto-černé. Nejde ani o barvy německé, jak někdy vyhlašují národně čeští vlastenci. Nutno k tomu podotknout, že žlutá a červená barva je např. též státním znakem Španělska a v různých kombinacích s modrou dále Andory, Bolívie, Belgie, Rumunska nebo Venezuely a pouze v kombinaci s černou smbolem Spolkové republiky Německo, přičemž Bavorsko reprezentují barvy bílá a modrá, Franky bílá a červená stejně jako Čechy. A stejné barvy jako Čechy má koneckonců i Rakousko (rot-weiß-rot). Zlatá-žlutá a červená jsou i barvy Prahy a ta je přece česká!

V r. 1888 odpovědělo Rakouské ministerstvo vnitra na novou žádost o změnu barev moravského znaku v císařském erbu podobně jak to učinilo v r.1849 a dvorská kancelář r. 1838. Ministerstvo ovšem souhlasilo, aby se do konečného vyřízení žádostí o změnu barvy v císařském erbu používaly na Moravě barvy podle privilegia z r. 1462. Zatímco historický vývoj zemských barev dospěl na Moravě ke zlaté (žluté) a červené, české národní obrození se snažilo prosadit na Moravě barvy shodné s Čechami a na císařském erbu, bílou a červenou, popřípadě barvy slovanské.

Bílá, červená a modrá nejsou samozřejmě jen barvy slovanské. Na svých praporech je v nejrůznějších kombinacích používá celá řada států, at' jde např. o Nizozemsko, Francii, Jugoslávii, Lucembursko, Thajsko, Spojené státy americké, Anglii a mnoho dalších zemí.

Zákon Československé republiky z r. 1920, vycházející z koncepce jednotného československého národa a státu, za respektování jednotlivých historických zemí, zařadil do svého středního a velkého státního znaku Československé republiky, též znak Moravy, a to v souladu s barvami moravského orla na rakouském císařském erbu a opomenu barvy uzákoněné na Moravě v době markrabství v l. 1462–1918. Zřejmě zde šlo o návrat k barvám orla, které měl před udělením privilegia římského císaře z habsburského rodu. Znak Moravy byl v zákoně určen takto: »Na modrém štíťe vpravo hledící orlice s čelenkou, stříbrně a červeně kostkováná.«

V r. 1968 na základě nacionální koncepce česko-slovenské dvojfederace bez zřetele k historickým zemím a pospolitostem se ve znaku státu znak Moravy neobjevil vůbec. Heraldicky tak vznikl dojem, že Morava není více součástí Československa, neboť stříbrný lev v červeném poli je historicky a heraldicky pouze znakem Čech a reprezentuje pouze Čechy, nikoliv však Moravu nebo jiné země. To platí i pro znak Československé republiky, který byl uzákoněn r. 1960, a v plném rozsahu pro malý znak České republiky. V jejím současném velkém znaku však již znak Moravy nalézáme. Orlice je stříbrně (bílé) a červeně kostkováná se zlatou královskou korunou a zlatou zbrojí, hledí vpravo a je umístěna v modrém poli. Znak Moravy se nalézá v hlavě štítu v jeho pravé (heraldicky levé) půli. Podobně jako je stříbrný (bílý) lev v červeném poli pouze znakem Čech a nikoliv i Moravy, jsou bílá a červená barva na praporu pouze symboly Čech, i když se je české národní obrození snažilo prosadit i na Moravě i ve Slezsku, kde se jako zemské barvy ustálily zlatá (žlutá) a červená a zlatá (žlutá) a černá.

Stručně o Moravě a Moravanech

[Robert Keprt pro Ročenku Moravského národního kongresu 1993/94]
(zkráceno)

Dějiny v srdci Evropy jsou dány dialektační jednotou kontinuity a diskontinuity. Platí to i pro území, nazývané dnes Moravou. Kontinuitu udržují Slované, které můžeme s velkou mírou pravděpodobnosti považovat i za její původní obyvatele.

Ke skutečným stěhováním národů, jakými byla německá kolonizace horských oblastí ve středověku a odsun Němců v letech 1946 – 1947, docházelo jen zřídka. Ostatní změny lze vykládat vesměs jako pohyb vojenských družin, využívajících – s rozdílnou mírou úspěšnosti – vlastní sily k převzetí politické moci, ať už šlo o konflikt s vládou nepřátelskou, nebo vládou, vyplácející žold. Po ovládnutí státu následoval často i jazykový diktát cizinců – nejde o asimilaci v nově příchozím obyvatelstvu, ale o změnu národního vědomí, jejíž příčiny se ztrácejí v čase (pomad'arštění Slovanů v Panonii). Obyvatelstvo se tak nemění, mění se jen jeho národnost. Diskontinuitu vedle změn národního vědomí představují i změny jména – většinu obyvatel Rakousko-Uherska tvořili Slované, ale svět mluvil jen o Rakušanech a Maďarech, neboť tyto menšiny měly v rukou politickou moc; ve Francii neznají Slavkov, ale Austerlitz, přestože nikdy neměl německou většinu. To, co platí pro skutečnost, lze často analogicky promítat i do historie.

Z etnografického a historického pohledu můžeme rozčlenit dnešní Moravu na část západní (hanácká – a, brněnská a znojemská: horní povodí Dyje a Svatky od jejich soutoku, hranici mezi Brněnskem a Znojemskem tvoří Jihlavka; b, olomoucká: horní povodí Moravy od soutoku s Dřevnicí), část východní (slovenská: a, slovácká – dolní povodí Dyje a Moravy; b, valašská – povodí Dřevnice, horní povodí Bečvy od Hranic a obec Rusava) a severní (lašská – povodí Odry).

Celek doplňují ještě okrajové oblasti v povodí Labe, stejně jako – promítáním do dávnější minulosti – části Čech, Slovenska a Rakouska v povodí Moravy; k rakouskému povodí Moravy se přimyká i levé povodí Dunaje mezi Lincem, ev. řekou Guseň a soutokem s Moravou.

Hranici mezi Brněnskem a Olomouckem, i když se nekryje vždy s rozvodím, můžeme sledovat od neolitu téměř po celý pravěk, zatímco hranice mezi dnešní Moravou a Rakouskem v archeologických pramenech až do středověku v podstatě neexistuje.

Od přelomu letopočtu se setkáváme s názvy jednotlivých kmenů, které můžeme považovat za protomoravské a které opět alespoň částečně sledují vnitřní členění země. Jsou to v rámci Svěvů (Slavů?) zvláště Markomané na západní Moravě a Kvádové na Moravě východní a na Slovensku.

V 9. století je obyvatelstvo Moravy označováno již nejen jako Slované (tehdy synonymum nejen Slověnů, ale také Slováků, Slovinců a Slavonců), ale i jako Moravané.

Horské oblasti, až do poloviny 13. století neosídlené nebo osídlené jen řídce, v blízkosti cest a vodních toků, kolonizovali Němci – Bavori a Frankové, a jejich pronikání se projevuje, zejména na Jižní Moravě, i poněmčováním Slovanů v nížinách.

V dobách, kdy v Čechách začíná národní obrození, ústí strach z poněmčení i na Moravě v řetěz změn národního vědomí, probíhající uvnitř slovanského tábora a rozrušující slovansko-německou vzájemnost v hranicích moravského vlastenectví. Objevuje se myšlenka panslavismu, hlásající, že Moravané, stejně jako Slováci a Češi, jsou jen větvení jednoho slovanského národa. Později byli Moravané, Slováci a Češi prohlašováni za větve národa českoslovanského, a když v roce 1918 vzniklo Československo, stal se z národa českoslovanského národ československý. Vznikem Slovenského státu v roce 1939 (resp. udělením autonomie Slovensku v r. 1938) se z Moravanů stali Češi, a Čechy jsme zůstali až do roku 1989.

Změny národního vědomí moravského obyvatelstva mají důvody politické. Panslovanství a čechoslovanství mělo pozadí austroslavistické – jeho programem bylo získat ztracené pozice Slovanů v rámci Rakouska (Rakousko-Uherska). Československý národ vznikl v touze vytvořit ve střední Evropě pro její Slovany stát a udržet v něm Slovanům pozice, rozbití československého národa si vyžádal český centralismus, jako soupeř slovenské touhy po autonomii, a rozdíl mentality. Bez vlivu nebyl patrně ani mocenský vzestup Německa.

O moravském národě můžeme ale na Moravě mluvit nepřetržitě nejen do doby národního obrození, kdy je moravanství dominantním, ne-li jediným národním vědomím Moravanů, ale i později, kdy se ovšem stává vědomím menšinovým.

Jestliže se od roku 1989 přibližně jedna třetina Moravanů hlásí k moravské národnosti, jsou tu opět důvody politické – z širšího pohledu rozpad komunistického bloku a následný egocentrismus jako přirozený projev vracejícího se kapitalismu, v užším smyslu důvody blízké slovenským. Ztracená autonomie, touha po pravdě

promítaná i do poznávání zamlčovaných, ne-li přepsaných vlastních dějin (což je ovšem problém všech Slovanů, dnes zvláště v Makedonii), sen sociální spravedlnosti a úsilí zůstat sám sebou: rozdíl mentalit a náboženského cítění . Důvody nemají povahu útoku – jde o obranu!

- 1) Výklad překračuje rámec této studie.
- 2) Spory, zda existovala říše Velkomoravská, nebo Velkoslovenská (Velkoslovanská), jsou absurdní.
- 3) V dalším textu dle souvislosti „moravský“ též ve smyslu „národnostně moravský“ (obdobně i „český“ místo „národnostně český“ a pod.) a severní Morava – povodí Odry (nikoli Severomoravský kraj), východní Morava – Slovácko a Valašsko.
- 4) Bez povšimnutí nelze přejít skutečnost, že Moravané se k moravské národnosti často ani hlásit nemohli, národnost moravská nebyla v předchozích sčítáních brána v úvahu, přestože se část Moravanů ke svému moravskému národu nepřestala hlásit nikdy (viz K. V. Zap: Česko-moravská kronika, I., Praha 1880, s. 24: „Národ Moravský...“, J. F. Němeček: Mírov, in: Žalm Moravy, Praha – Brno 1948, s. 82-83: „Ty nejsi žádný Čech, ty jsi Moravec“).
- 5) Nelze podceňovat vulgární výpady proti Moravanům v Lidových novinách (zraňující i cítění Slováků).

Cesky ludovy schauvinizmus

*TY DEMENTE MORAVSKEJ NEBO
SLOVENSKEJ NEBO OD KUD Z VÝCHADU
JSEŠ, CO JSI TADY UKRAD TO
PRKÝNKO, TAK SI PÍŠ, JE TADY
NA TEBE' NĚCO NARAPÍDÍM A
AŽ TO ZASE UKRADNEŠ, TAK TI
PALICI URAZIM! SOPÉR DP*

Vážená kolegyně, vážený kolego, děkuji Vám za čas, který jste věnoval(a) tomuto dopisu. Pevně věřím, že se nám společnými silami podaří vybudovat z pražského Dopravního podniku jednu z nejlépe fungujících firem v České republice. Těším se na naši spolupráci!

S pozdravem

Martin Dvořák,
Generální ředitel
Dopravního podniku hl.m. Prahy,
akciové společnosti

*s kultuvený Monáček
= slovák bývalý
Neosel
do Čech*

+++++

<http://beo.sk/spolocnost/1147-vzdelanostna-vedomostna-alebo-vediaca-spolocnost->

+++++

Svätopluk

Čakám, kedy sa na Sulíka a na vládu podá trestné oznámenie. Aké právo majú odstraňovať sochu, ktorú nezaplatili? Mimochodom, ide o typické slovenské Kocúrkovo. Kto v Čechách skúma, či Václavove sochy majú dobové ostrohy, alebo v Maďarsku, či Štefanov kôň nemá prveľké prirodzenie? vlado Gregor

+++++

Cesty svetom

Najprv kliknút' ľavým tlačidlom myšky na podčiarknutý riadok tu dolu...

Potom kliknút' na štát a na rozosvietené krúžky (mestá) atď.; kliknutím na obrázok sa tento zväčší...

<http://alovelystworld.com/index2.html>

+++++

Ako spraviť z Ficovej vlády neschopnú? Takto!

9. september 2010, Prečítané 103x, [krija](#), [Ekonomia](#),

Klamal by som, keby som nechcel dnes napísat' resp. povedať týmto článkom viac, lebo spôsob ako to urobia „dúhoví“ je tak jednoduchý, že by som ho dokázal opísať v dvoch troch riadkoch. Vlastne to môžem urobiť hned. Zhodou okolností dnes priniesla SITA tlačovú správu o tom, že slovenská vláda ide vydávať ďalšie dlhopisy a pokladničné poukážky.

Zacitujme si Daniela Bytčánka, šéfa Agentúry pre riadenie dlhu a likvidity:

„Vyšší ako plánovaný objem emisií súvisí s vyšším rozpočtovým deficitom a čiastočným predfinancovaním pre úvod roka 2011.“

Zadlžia nás viac ešte vo „Ficovom roku“, aby sa v roku 2011 mohli búchať do prs, že akí sú oni vlastne borci. Na začiatku budúceho roka sa nezabudnite ísť pozrieť na stránky našej Sociálnej poisťovne, že ako hospodárlila v tomto roku (2010). Zistíte tam, že kol'ko si vláda požičala, aby udržala nad vodou 2. tunel pilier. Ale sľúbil som, že chceme povedať trochu viac. Tento systém sa blíži v každom prípade ku svojmu koncu. S Ficom, alebo s Radičovou a Miklošom, všetko jedno. Veľké európske banky stoja pred krachom. Nebudem to rozvádzat', ale prečo asi robia na západe taký cirkus so Slovenskom pre pári drobných?

Naplnilo sa Lincolnovo proroctvo:

„Moc peněz se v době míru přizívuje na národu a v dobách protivenství proti němu strojí spiknutí. Je despotičtější než monarchie, nestoudnější než samovláda, sobečtější než byrokracie. V blízké budoucnosti vidím příchod krize, která mě znervózňuje a vyvolává u mě obavy o bezpečnost mé vlasti. Na trůn byly posazeny korporace, bude následovat éra korupce na vysokých místech a moc peněz v zemi se bude snažit rozšířit svou vládu tím, že bude pracovat na předsudcích lidu, dokud nebude bohatství této země soustředěno v rukou několika lidí a Republika nebude zničena... V této chvíli se bojím o osud své vlasti více než kdykoli předtím, dokonce více než v dobách války.“

Pre úplnosť uvediem ešte pári slov od ďalšieho z radu amerických prezidentov, Andrewa Jacksona.

Na adresu skupiny bankárov počas prezidentskej kampane v roku 1828 povedal:

„Jste doupě zmijí. Mám v úmyslu vaše hnízdo vypálit a s pomocí Boží ho vypálím. Kdyby lidé pochopili, do jaké míry je náš peněžní a bankovní systém nespravedlivý, do rána by byla revoluce.“

Jackson ďalej tvrdil:

„Má-li Kongres podle Ústavy právo vydávat papírové peníze, bylo mu toto právo dáno proto, aby ho používal a ne proto, aby ho delegoval na jednotlivce nebo společnosti. Řízení centrální banky bylo prováděno několika jednotlivci nezávisle na vládě, kteří získali kontrolu nad pracovní silou a příjmy většiny lidí.“

Jeho motto znelo:

„Nech vládne ľud.“

Máte pocit, že to v čo nás skorumpované vlády uvrhli je vláda ľudu, alebo otroctvo?

+++++

Abdikácia predsedu AZN

V Trnave, dňa 10. 09. 2010.

Vážený pán podpredseda,

vážení členovia predsedníctva o.z. Aliancia za nedele – Slovensko,

na základe uvážlivého prehodnotenia situácie, môjho preddôchodkového veku a hlavne časovým zaneprázdniením Vám oznamujem, že dňom 1. Októbra 2010 odstupujem z postu predsedu o.z. Aliancia za nedele – Slovensko.

Zároveň touto cestou sa chcem podakovať za nezištnú pomoc p. Ziolkovskému v prospech mňa a aj v prospech celému o.z. Aliancia za nedele – Slovensko, pri tlmočení mojej prosby súvisiacej s mojou cestou do Bruselu na medzinárodnú konferenciu ohľadom práce v nedele, začiatkom tohto roku, na zasadnutí KBS a aj zreteľnú odpoveď na moju prosbu.

Taktiež chcem podakovať televízii TV LUX za intenzívne sa venovanie problematike nedelenej práce a aj informovanie svojich televíznych divákov o našich snahách presadiť na pôde NR SR zákon o obmedzení nedelenej práce.

Tiež sa chcem podakovať poslankyni EP p. Záborskej a jej manželovi za pomoc v prospech o.z. Aliancia za nedeľu – Slovensko a aj pomoc s účasťou na už spomínamej medzinárodnej konferencii v Bruseli. Dúfam, že jej dlhorocná snaha tu na Slovensku, ako poslankyni NR SR, v prospech uzákonenia obmedzenia nedeľnej práce sa za terajšej vládnej koalície, keď KDH je jej plnou súčasťou, vo veľmi krátkom čase aj podarí.

Peter Novoveský,

Predsedza AZN – Slovensko.

Kontakt: Tel.: 0905 443 941

E – mail: Novoveskypeter@chello.sk

www_azn_nawebenet

+++++

SLOVÁKŮM VADILO ŇADRO V REKLAMĚ, ROMÁN PRO MUŽE VŠAK UVIDÍ PRVNÍ

10. září 2010 10:55

BRATISLAVA - Nový český film Román pro muže uvidí nejdříve diváci na Slovensku. Jeho slavnostní premiéra se v sobotu uskuteční v Tatrách, protože se tam natáčela většina záběrů. Film však v zemi vzbudil pozornost už před premiérou. Reklama na něj musela být stažena z vlaků a o osudu billboardů chce ještě rozhodovat Rada pro reklamu.

Rozruch způsobila [reklama](#), která se v létě objevila ve vlcích do Tater. Je na ní Donutil s [mladou ženou](#), která má odhalené prso. Koncem srpna dala Železniční společnost Slovensko plakátky stáhnout. Prý jí nevadil erotický motiv, ale to, že železnice před tím fotografií autorky Sáry Saudkové neviděly. "Náš partner hrubě porušil smlouvu, protože nám dopředu nepředložil vizuály ke schválení," řekl mluvčí železnic Miloš Čikovský.

Společnost to však označila za nedorozumění. "Je to nesmyslná cenzura," reagovala Biermannová. "Myslím si, že v novinách nebo v televizi i v odpoledních hodinách jsou i horší věci než takovýto vkusný umělecký vizuál," dodala. Nejnověji též hrozí, že budou staženy i billboardy k filmu. Rada pro reklamu totiž dostala podnět, podle kterého je reklama neetická.

Podle kodexu rady sice není zakázané používat v reklamě obrázek lidského těla, nesmí však propagovat nadměrné podlémání sexualitě.

Šedesát procent filmu se odehrává na Slovensku

Premiéru za přítomnosti tvůrců a herců, například Miroslava Donutila a Miroslava Vladky, uvidí asi 900 lidí. Podobný počet diváků se může přijít na snímek podívat v neděli, na tento termín zůstává ještě asi polovina lístků.

"Šedesát procent filmu se odehrává na Slovensku ve Vysokých Tatrách, kam vlastně jede hlavní představitel strávit poslední chvíle," řekla Biermannová. Jiný důvod toho, že se premiéra uskuteční vedle skokanských můstků na Štrbském Plese, podle ní neexistuje. "Je to čistě český film," dodala. Slovensko do filmu podle románu nejúspěšnějšího českého spisovatele Michala Viewegha přispělo jen prostřednictvím producenta Rudolfa Biermanna, kostýmového výtvarníka Milana Čorby a dvou hereček - Táni Pauhofové a Agi Gubíkové.

České filmy většinou přicházejí na Slovensko s několikaměsíčním zpožděním. V Česku filmy podle Vieweghových předloh patří k divácky nejúspěšnějším, například Román pro ženy vidělo přes 600.000 diváků. Česká premiéra novinky je naplánována na 23. září.

ČTK
Lidovky.cz

+++++

Oskar Schindler, pouhý mýtus?

Filmu Stevena Spielberga "Schindlerov zoznam" po uvedení do kín uverili milióny ľudí. Film získal 7 Oscarov a Spielberg zarobil milióny. V Pardubickom kraji, Schindler sa narodil mestečku Svitavy, v uplynulom roku vydali knihu "Osobnosti Pardubického kraja", v ktorej mal byť aj Oskar Schindler. Nakoniec sa tento agent abwehru a sudetský Nemec do knihy nedostal. Historický inštitút Akadémie vied Českej republiky, kde sa poslanci kraja obrátili na analýzu tejto osoby, im poslal o Schindlerovi celkom iné informácie ako izraelské veľvyslanectvo. Historička Jitka Gruntová, ktorá vydala o Schindlerovi aj knihu "Oskar Schindler - Mýty a legendy" sa o ňom vyslovuje ako o "opilecovi, sukničkárovi, zradcovi vlasti, špiónovi a úplatnom človeku." Tento človek, ktorého preslávila kniha Thomasa Keneallyho a film Stevena Spielberga dostal v Izraeli cenu "Záchranca národov sveta." Schindler zomrel nakoniec v biede a nedostatku /v roku 1974/ a jeho žena Emilia, ktorú opustil a ktorá tiež vydala knihu "Ja, Emilia Schindler", nenachádza pre svojho muža nijaké teplé slová.. Ako hovorí Jitka Gruntová, nie je náhoda, že tak Keneally ako aj Spielberg sa zaujímali len o vojnové časy života Schindlera, lebo v jeho predvojnovom období ťažko nájst' hrdinské skutky.

V archívoch totiž existujú dokumenty, že v polovičke 30- tych rokov občan Československý Schindler bol zverbovaný nemeckou vojenskou rozviedkou - abwehrom. A svoju špona svojej vlasti, za čo ho 18. júla 1938 zadržala československá rozviedka v Brne. Svoju s abwehrom zdôvodnil tým, že si chcel zarobiť peniaze. Po Mnichovskej dohode bol odovzdaný orgánmi do oblasti, ktorú zabrali Nemci. Do rodných Svitav sa vrátil ako víťaz. Vstúpil pracovať v abwehre. Svoju šponažnu prácu rozšíril aj o Poľsko. Zo spomienok niektorých podieľal napríklad na prepadnutí poľskej vysielačky v Gliwiciach, ktorým sa začala druhá svetová vojna, že dostał od abwehru úlohu získať nemecké uniformy, ktoré aj získal. Možno v tejto zaujímavej informácii, ktorá na Slovensku historicky nie je nikde uverejnená. Pôvodne stanovený na 26.8. 1939, ale na poslednú chvíľu bol odvolaný. Nemecká diverzná jednotka horským terénom cez Mosty u Jablunkova však odvolanie rozkazu rádiom nedostala a nedorazila nemecká armáda, ako podľa pôvodného plánu diverzanti očakávali, stiahli sa do priestoru, ich veliteľ sa potom musel poľskému veliteľovi na Tešínsku formálne ospravedlniť "nezdopovednosť podriadeného." Za vernú službu abwehru po skončení druhej svetovej vojny Československo

hľadali Oskara Schindlera ako vojnového zločinca. Podarilo sa mu však zmiznúť v Argentíne. Oscara Schindlera obledovali ženy, tak ako ich obledoval aj on, miloval víno, peniaze. Emília Schindlerová o tom vedela, ale ako ortodoxná katolíčka a o rozvode nechcela ani počuť. Vo svojej knihe, ktorá vyšla krátko pred jej smrťou v Argentíne piše:

Oskar neboli človekom, ktorý mal rád ľudí, neboli ani dobrým mužom, bol len samolúbym a extravagantným človekom, ktorý robil nepredvídané veci a samozrejme don Juanom. Vedel sypať prach do očí a žiť si krásne. Veľa protirečívych faktov existuje na obdobie, keď Schindler vlastnil porcelánovú fabriku a v tej suvislosti o záchrane Židov z krakovského getta. Podľa spomienok väzňov, kľúčovú úlohu v tejto fabrike zohral Avraam Bankier, ktorý riadił technologický proces, či tam bol Schindler alebo ako tomu bolo častejšie, neboli. Tento muž mal slobodný príchod z getta, produkciu fabriky predával šesť krát drahšie, ako bola cena na čiernom trhu a za získané peniaze kupoval koňak, čokoládu a cigarety, ktoré išli na pohostenie vedenia SS. "Schindlerov zoznam", ako o tom hovorila Emília Schindlerová v roku 1999 bol vytvorený človekom, ktorý sa menoval Goldman." On vpisoval do tohto zoznamu ľudí - za peniaze. Kto nemal peniaze, do zoznamu sa nedostal. Existuje aj verzia, že "Schindlerov zoznam vznikol" po likvidácii

krakovského getta, keď sa premiestňovali ľudia do iných koncentračných či pracovných táborov. V roku 1943 sa porcelánová fabrika premiestnila do tábora v Plašove. V roku 1944 bola závod otvorený už v českom mestečku Brněnec, kde Schindler, keď dostal peniaze od "Ríše" vytvoril si svoj vlastný tábor. Práve o tomto období, ktoré je najviac podlieha mýtom píše Jitka Gruntová :

"Úmrtnosť v tomto tábore bola najväčšou zo všetkých táborov v Sudetoch, ktoré patrili do materského tábora Gross-Rosen". Zo všetkého najviac Schindlerovi svedčila sentimentalita.

V Spielbergovom filme je epizóda, keď pred odchodom Schindlera mu Simon Eret dáva svoju zlatú zubnú protézu, z ktorej zlatník robí na pamiatku Schindlerovi prsteň, na ktorom je nápis "Dakujem." Ak by bol Spielberg nakrúcal pokračovanie, musel by povedať aj o tom, že v roku 1962 musel ten istý zlatník urobiť novú kopiu prsteňa. Ten prvý totiž Schindler prepil. Historička Jitka Gruntová jednoznačne a na základe faktov tvrdí, že nenašla ani jediný záznam, ktorý by potvrdzoval, že Schindler bol vedomým záchrancom 1200 Židov a taktiež tvrdí, že táto legenda vznikla len na základe rozprávania pamätníkov. Naopak tvrdí, že Oskar Schindler bol vojnový zločinec a informácie o tom, ako zachránil židovské ženy z Oswiencimu sú len rozprávka. Jitka Gruntová zistila, že tieto ženy boli do závodu v Brněnci pridelené na prácu. Oskar Schindler však vedel ľudí okolo seba presvedčiť o nepravde a tak mohol položiť základy svojej legendy. Historička sa stretla s jednou paní, ktorá bola v tábore v Brněnci. Tá vôbec nevedela, že nejaký Schindler existuje a videla ho, až keď ju na neho ostatní väzni upozornili. Podľa kartotéky Gruntová zistila, že v tábore boli celé rodiny Židov, pre ktorých mohol vyzeráť Schindler ako

záchrana. Schindler však len kúpil fabriku a do nej prestáhal koncentračný či pracovný tábor. Je celkom zrejmé, že na Schindlerovom mýte sa podieľali samotní Židia, podľa historičky mnohí mohli byť kolaboranti alebo takí, čo Schindlerovi dobre zaplatili. Nie je celkom jasné ani to, ako sa dostal Oskar Schindler do Argentíny, kde sa dostávali len vyvolení nacisti.

+++++

Osmnáct let vězení za pravdu

Mordechaj Vanunu pracoval v letech 1976-1985 jako jaderný technik v továrně Dimona, tajném izraelském jaderném zařízení (Dimona byla podzemní továrna na výrobu plutonia, která fungovala v přísném utajení). Pracoval tam v době, kdy Izrael oficiálně trval na tom, že nechce být státem, který jako první přinese jaderné zbraně na blízký východ. Vanunu odkryl, že Izrael tajně vyvíjí rozsáhlý jaderný program, jehož existenci skrýval jak před izraelským lidem a parlamentem, tak i před celým světem. Se snímky, které v Dimoně pořídil, potom odcestoval do Sydney, kde se obrátil na křesťanství a vstoupil do anglikánské církve. Vanunu poskytl informace o izraelském jaderném programu a fotografie, které jej dokazovaly, deníku Sunday Times v Londýně. Poté byl v Itálii unesen izraelskou službou Mossad a uvězněn. Vanunův příběh byl otištěn 5. října 1986, a poskytl tak světu svědectví, že Izrael se stal silnou jadernou velmocí s materiálem zhruba na 200 jaderných hlavic. Vanunu byl obviněn z velezradu a špionáže. Soudní přelíčení se konalo v nejvyšším utajení a skončilo drakonickým rozsudkem – osmnáct let vězení. Vanunu propuštěn krátce před vypršením trestu.

21. dubna 2004 vyšel z vězení v přístavním městě Ashkelon, kde byl přivítán blesky fotoaparátů a máváním svých příznivců. Na tiskové konferenci řekl, že je hrdý na, to co udělal a odsoudil kruté a barbarské zacházení ze strany izraelské zpravodajské služby. I po propuštění pro Vanunu platila přísná vydaná izraelskou vládou. Nebylo mu dovoleno opustit zemi, kamkoli šel, byl kontrolován a nesměl mluvit s cizinci. Navzdory tému opatřením souhlasil s poskytnutím tohoto rozhovoru. Ptala se Amy Goodman z rozhlasového a televizního programu Democracy Now! ze Spojených států.
Jaké to je být svobodný? Je to báječné být na svobodě. Ale nemám dovoleno mluvit s cizinci a nemám dovoleno opustit tuto zemi. Takže nejsem zase ať tak šťastný. Na druhou stranu jsem rád, že se mohu těšit alespoň z nějaké svobody.
Izraelská vláda vás označila za zrádce. Co si o tom myslíte?
Dobře, odpovím na to. Jsem rád, šťastný a hrdý, že jsem odhalil jaderné tajemství Izraele celému světu a ukázal na hloupost a nebezpečnost této politiky. Nejsem zrádce. Skuteční zrádci, kteří jsou v izraelské vládě, prosazují tuto politiku čtyřicet let a stále pokračují. Zradili izraelské občany, arabskou komunitu a celé lidstvo. Oni jsou opravdovými zrádci. *Co tajného jste vlastně odhalil a myslíte si, že to bylo to nejdůležitější?*

To je zcela jasné: Tajemství, která byla otištěna v Sunday Times. Hlavní bylo množství izraelských jaderných zbraní.

To nikdo nemohl předvídat nebo vědět, ani americká tajná služba CIA. Ta počítala tak s 10 až 20 kusy, ale já přišel s číslem 150 až 200. Další věcí bylo, že nikdo nevěděl o výrobě vodíkové bomby – mnohem dokonalejší a silnější atomové bomby, která může zabít miliony lidí. A jak jste to věděl vy? Věděl jsem to, protože jsem tam pracoval, moje práce spočívala ve výrobě materiálu pro jaderné zbraně. Vyráběl jsem plutonium, které se užívalo pro atomovou bombu. Věděl jsem, kolik se vyrobí za den, za rok. Vyráběl jsem také materiál pro vodíkovou bombu. Nazývali to lithium-6 a tritium. Nebylo to součástí mé práce, ale podařilo se mi vyfotografovat vodíkovou bombu. Odhalil jsem také, že Izrael začal s výrobou neutronové bomby. To znamená, že Izrael byl připraven užít jaderné zbraně v další válce, v roce 1986 to měla být válka s Irákem, Iránem nebo Sýrií. Takže vy říkáte, že měli 150 až 200 hlavic a že je dále vyvíjeli. Pracovali na vodíkové a neutronové bombě? Ano.

Myslíte, že tento program dále rozvíjeli? Je to přeci jenom osmnáct let... Nevím, co dělali během těch osmnácti let. Můžeme předpokládat, že mají mnohem silnější a vyspělejší zbraně, nové počítačové systémy, cokoli jim mohlo usnadnit a pomoc sestrojit mnohem více jaderných zbraní. Nemám žádné nové informace. Udělal jste nějaké fotografie a chtěl jste dostat informace ven. Jak jste tohle všechno provedl?
Když jsem pracoval v továrně Dimona v roce 1980, rozhodl jsem se, že ty informace zveřejním. Takže jsem veškeré informace měl v hlavě. Pracoval jsem tam každý den, takže jsem znal všechny detaily. Ale potřeboval jsem nějakou pomůcku. Tou pomůckou byl fotoaparát. Propašoval jsem ho, nebyl to žádný problém. Vyfotil jsem 60 snímků v době, kdy nikdo v budově nehlídal. Na nočních směnách nebo o sobotách tam bylo málo lidí. Filmy jsem nechtěl vyvolávat, protože jsem věděl, že jestli to udělám, uvězní mě tajná služba. Rozhodl jsem se opustit Izrael jakmile to bude možné a filmy vzít do USA. Také jsem neměl příliš velké zkušenosti s médií. Ale na své cestě jsem potkal někoho, kdo mě vzal do deníku Sunday Times, kde jsem jim řekl svůj příběh.

Jak jste byl zatčen? Když to slyšeli v tajných službách a donesly se jim informace o tom, co jsem udělal v Londýně. Ještě před tím za mnou v Sydney přišli dva agenti Mossadu, když jsem se setkal s reportérem Sunday Times a začali mě sledovat. Sledování pokračovalo i v Londýně a pokoušeli se všemi silami zabránit vydání číánku. Rozhodli se mě proto unést. Nechtěli to udělat přímo v Anglii, tak poslali někoho, kdo by mě nalákal do Říma. Poslali agentku, kterou pracující pro nějakou americkou tajnou organizaci. Poté, co vyšel článek v Sunday Times, jsem se rozhodl utéct do Říma. Když jsme přijeli do Říma, čekali na mě u ní doma. Tam mě přepadli, omámili, naložili do auta a odvezli do opuštěného zálivu, kde čekala loď. Tak mě unesli a poslali zpět do Izraele. Byl jste uvězněn na osmnáct let. Jak s vámi zacházeli ve vězení? Tajné služby byly mým odhalením velmi rozrušené. Byli rozčilené, a zkoušely zničit člověka, který z nich udělal nuly před celým světem. Chtěly dokázat, že jsou stále silná špionážní organizace. Ze začátku mě dali na samotku na sedm týdnů. Nikdo nevěděl, kde jsem. Po soudním přelíčení se rozhodli dát mě znova na samotku. První dva roky mě 24 hodin denně drželi v malé místnosti s kamerou a rozsvíceným světlem. Nemohl jsem dva roky spát, pokoušeli se mě zlomit. Utívali psychický nátlak. Chtěl jsem se setkat s knězem, ale nemohl jsem s ním mluvit, pouze jsme si mohli psát. Cela byla izolovaná od ostatní věznice. Měl jsem povolení se setkat se svou rodinou každé dva týdny na dvě hodiny. Nebylo mi povoleno užívat telefon. Tři měsíce jsem dostával opořádkovanou a cenzurovanou poštu. Aškelonská věznice byla kontrolovaná Mossadem, protože měli jeden usek uvnitř věznice. Věřili byste, že Mossad sedí uvnitř věznice a schovává se před lidmi? K hlídání věznice

Kde je Ashkelonská věznice? Je to asi 40 mil od Tel Avivu. Jaké bylo vaše duševní zdraví? Kolik let jste strávil na samotce? Strávil jsem tam jedenáct let. Od prvních týdnů jsem byl rozhodnutý, že to bude válka mezi mnou a Mossadem, který je dosud mým nepřitelem a dělá vše proto, aby mě zničil, zatímco já dělám vše proto, abych přežil. Takže jednoduše využívám svůj mozek a iniciativu. Jako když mi řekli, že nemohu mluvit, tak jsem se rozhodl, že mohu mluvit, a četl si například potichu z Nového zákona. Dělával jsem spoustu duševních a fyzických cvičení. Poslouchám BBC, Hlas Ameriky a čtu knihy. Jste po osmnácti letech venku z vězení. Máte povolení telefonovat? Mám povolení užívat telefon, ale nesmím mluvit s cizinci. Nyní, když s vámi mluvím, tak je to v rozporu s nařízeními. Ale protože jsem již poskytl rozhovor BBC a nic se nestalo, tak si myslím, že být někoho kvůli tomu, že mluví o své svobodě, svobodě slova, svobodě projevu, lidského bytí a lidských právech, vypadá velice hloupě. Takže si nemyslím, že by byli tak hloupí, aby mne uvěznili nebo vyslychali. Mordechaji, můžete mi říci něco o nařízeních, která na vás byly uvalena od té doby, co jste opustil vězení? Především, kde vůbec jste? Od doby, kdy jsem opustil vězení, což bylo 21. dubna, rovnou jsem si vzal auto a jel přímo do katedrály svatého Jiří na východě Jeruzaléma. Takže nyní jsem v domě pro hosty. Biskup mě přijal a očekává, že zde zůstanu. Podle nařízení nemohu po dobu šesti měsíců mluvit s cizinci. Je to velmi hloupé nařízení. Mohu mluvit o čemkoliv s izraelskými občany, ale ne s cizinci. Dalším nařízením je, že když chci vycestovat z Jeruzaléma do jiného města, měl bych se jít nahlásit na policii. Kamkoliv chci jet, měl bych se nahlásit. Když chci spát v jiném domě, měl bych se nahlásit na policii. Nemám povolení jít na jinou ambasádu, protože mají obavy, že bych mohl zažádat o azyl. Další důležité a velmi nebezpečné nařízení je neopustit zemi po dobu jednoho roku.

Nemám povolení opustit Izrael jeden rok, oni mi nedají pas. To jsou ta nařízení. Odvolali jsme se k nejvyššímu soudu. Jeho předseda ale jde Mossadu na ruku. Nejvyšší soud tak opět dokázal jak je nespravedlivý a nerespektuje ani základní principy demokracie a lidských práv. Chtěl byste opustit Izrael? Samozřejmě. Chci opustit Izrael – poté, co jsem v něm protrpěl sedmnáct a půl roku v naprosté izolaci a po velmi krutém a barbarském zacházení ze strany Mossadu ve věznici. Také

proto, že izraelská média o mě u židovských obyvatel Izraele vytvořila falešné představy. Někteří z nich mě nenávidí, někteří mě zastrašovali, když jsem byl propuštěn. Někteří z nich jsou proti mně, protože jsem se stal křesťanem, takže v této zemi nejsem svobodný ani v bezpečí. Jádal jsem o možnost opustit Izrael abych byl svobodný ...a to můžu být pouze ve svobodné zemi jako jsou USA nebo Evropa. *Odstěhoval byste se rád do USA?* Ano. Mám v Minnesotě adoptivní rodiče. V USA mám mnoho přátel, kteří mi posílali dopisy a pohledy během těch 18 let ve vězení. Přečetl jsem mnoho o historii USA a velice oceňuji jejich ústavu a svobodu.

Říkal jste, že Izrael měl 100 až 200 atomových bomb a vyvíjel neutronovou a vodíkovou bombu. Vodíková bomba začala být sestrojována v letech 1985 – 1986. Vyfotografoval jsem část skutečné vodíkové bomby, a ta fotografie byla později otištěna v Sunday Times. A Izrael měl již vyrobeno těch 100 nebo 200 atomových bomb? Ano, utívali k výrobě každoročně zhruba 40 kg plutonia, což je dost pro 10 atomových bomb. *Jaká byla vaše práce v elektrárně Dimona a jak dlouho jste zde pracoval?* V elektrárně jsem vyráběl plutonium a také lithium – 6, tritium a také jsem měl vedlejší práci v oblasti nukleárního odpadu. Ale mojí hlavní činností bylo to, co jsem zmínil již dříve. V továrně jsem pracoval 9 let. *Když jste hovořil se svými spolupracovníky, byli mezi nimi lidé, kteří sdíleli vaše pocity?* Ne, nikdo. Možná někdo z nich byl znepokojen tím, že Izrael vyrábí jaderné zbraně, ale nikdo nepochyboval o tom, co to bylo za politiku. Možná se někdo z nich ve svém srdci obával, co bude následovat, ale nikdo nechtěl přijít a mluvit o tom. To je ten rozdíl. *A co jste viděl v té elektrárně? Viděl jste lidí z jiných zemí nebo nějaké*

Ne, nemám žádné informace o cizincích, kteří by tam pracovali. Když jsem tam pracoval, navštívil nás premiér Šimon Peres v září 1985. V roce 1984 jsem viděl ministra obrany. Přišel každý nový premiér a nový ministr obrany. Na izraelskou jadernou moc se jezdili dívat i představitelé Mossadu. Ale ne cizinci. Možná tam byli, ale já jsem o nich nevěděl. *Co se změnilo? Jak vidíte Izrael dnes?* Je to od let 1985–1986 velká změna. V roce 1985 zde bylo velmi silné mírové hnutí. Bylo málo nacionalistů. Bylo také málo židovských pravicových a náboženských stran. V současnosti je v Izraeli velice složitá situace. Za těch osmnáct let se tu odehrálo hodně násilí – mnoho sebevražedných atentátů, které poskytly ospravedlnění pro izraelskou politiku. Situace se zhoršila. Zapomínáme, co Izrael provedl v Palestině v roce 1948, zapomínáme, co provedl v roce 1967 a připomínáme si pouze intifádu a sebevražedné atentátníky. Zapomínáme, co Izrael provedl mnohem, mnohem dřív. To je velký rozdíl a situace je velice špatná. To je můj pocit. *A jaký je váš postoj k sebevražedným atentátníkům?*

Jsem proti tomu, jsem proti násilí, protože si myslím, že Palestinci takovou reakcí na izraelské násilí škodí sami sobě. Měli by vědět, že Izrael využívá jejich sebevrahý k tomu, aby mohl dělat to, co chce – válčit a zabírat víc půdy. Palestinci by měli vědět, že Izrael využívá tyhle věci k ospravedlnění agrese. A tou Izrael nedosáhne skutečného míru. *Vyjádřil vám někdy sympatie izraelský vézeň, za to co jste udělal, že jste odhalil izraelské jaderné tajemství?* Ne, téměř nikdo. Někteří z nich říkali: „Ano, věříme ti.“ Ale nikdo neřekl: „Ano, jsme proti jaderným zbraním“. To je problém lidí v Izraeli. Většina z nich nemá odvahu říct, že Tříde nemají právo na užití zbraní atomového holocaustu. To je to, co chci říct.

Tito židovští lidé, kteří trpěli za holocaustu, nemají právo používat atomové bomby, protože atomové bomby se dají využít pouze proti městům a civilizacím, což znamená, že atomové bomby jsou vyhlazovací zbraně. A to je nyní problém celého Izraele. Nenajdeme jediného židovského muže, jednoho z jakékoli strany, ať už z levého nebo pravého křídla, který řekne: „Nemáme právo mít jaderné zbraně.“ Takže jsem nepotkal nikoho, kdo by se mnou sympathizoval, pouze několik levicově orientovaných lidí a to velmi malou skupinu, kteří jsou stejněho nebo podobného názoru. Ale mnoho Tříd následuje slepě svého vůdce Sharona. *Jaký je*

váš názor na izraelského premiéra Ariela Sharona? Mohli byste si vzpomenout, že izraelský premiér Sharon bombardoval irácký reaktor v roce 1981, když byl ministrem obrany Beginovy vlády. V roce 1981, když jsem pracoval v elektrárně Dimona, Sharon přikázal zničit irácký reaktor. Znamená to, že když Izrael zničil irácký reaktor, chtěl zničit veškeré jaderné zbraně na blízkém východě? Ne, Izrael chtěl pouze mít moc a sám vlastnit nukleární zbraně. Jádali jsme Sharona, který je nyní premiérem, aby následoval vlastní příklad a udělal to samé s elektrárnou Dimona a prohlásil, že Izrael bude osvobozen od jaderných zbraní. Ale namísto tohoto důležitého problému mu izraelská tajná služba poskytla další problémy, kterými se měl zabývat. Problemy jako druhá intifáda, a tak Sharon spadl do pasti a bojoval velmi agresivně s Palestinci, zabijí, ničí, zabírá více půdy, válčí a zapomíná, že skutečný problém je Dimona. Propagoval politiku osvobození blízkého východu od jaderných zbraní. Takže možná teď si na něj může vzpomenout někdo z USA a přijít pomoci a přivést ho k politice zničení jaderných zbraní. Byl zde Mohamad el Baradei, ale pouze sliboval, že by chtěl následovat tu politiku, ale ve skutečnosti Izrael není schopen udělat v této věci nic.

+++++

<http://www.sme.sk/c/5544084/cirkev-chce-o-odluke-diskusu.html#ixzz0zDZ4QMLq>

"**Katolicka cirkev vlastní dosť majetku na to, aby sa financovala sama,**" tvrdí Zavacká, ktorej sa nepáči bránenie sa finančnému auditu: „Kontrola by ukázala, že sa jej dávno vrátilo všetko, čo jej komunisti vzali. Navyše sa nerada priznáva, že niektoré majetky arizovala Židom.“

Cirkev chce o odluke diskusu

O odluke cirkvi od štátu sa hovorí každé volebné obdobie. V médiách vždy na chvíľu vznikne virvar, aby potom ustal a neskôr sa zopakoval.

Takto to bolo za Mikuláša Dzurindu, keď za odluku brojila ANO, aj za Roberta Fica, keď čosi nahryzol Dušan Čaplovič, aby nakoniec vyhral pakt o neútočení medzi ľavicou a cirkvou. Nič nenaznačuje, že SaS Richarda Sulíka dopadne inak. Formulácia v programovom vyhlásení vlády je vägna, k ničomu nezaväzuje: „Vláda SR otvorí celospoločenskú diskusiu o problematike financovania cirkví.“

Rokovania v príprave

Minister kultúry Daniel Krajcer pre SME naznačil, že cirkvi nemusia mať strach. „Určite nehrozí, že by vláda prišla s nejakou legislatívou, ktorú by si navrhla a schválila v parlamente bez toho, aby cirkvi mali možnosť na tú tému diskutovať.“

Hovorca KBS Jozef Kováčik potvrdil, že stretnutie s úradníkmi má byť už „koncom tohto týždňa“.

Exhovorca KBS a katolícky kňaz v Devíne Marián Gavenda však upozorňuje, že treba zistiť vôľu občanov, lebo SaS nereprezentuje všetkých.

„Treba na to pozerat z pohľadu štátnika - tým je ten, kto pozerá ďalej než po najblížší rozpočet,“ naznačuje s tým, že mu chýba odborná a objektívna verejná diskusia. Na poznámku, či za to nezodpovedá aj cirkev, pripúšťa, že do istej miery áno, ale „hlavný vplyv na verejnú mienku majú vlastníci peňazí a médií“.

Dnes je to ešte nemožné

Ak sa spomenie odluka cirkvi od štátu, mnohí si predstavia financie. Štát im dal totiž v roku 2009 viac ako 37 miliónov eur. Kováčik sa pyta - „Ide len o odluku ekonomickú alebo odluku ako takú? Sú to dve rôzne veci, pričom médiá aj verejnosť v tom majú zmätok.“ Otázka teda zníe - ide len o platy duchovných a peniaze na

chod cirkevných ústredí alebo o zrušenie akéhokoľvek prepojenia medzi štátom a cirkvami?

K istým záväzkom sme totiž viazaní Základnou zmluvou medzi SR a Svätou stolicou z roku 2000. Historička práva zo SAV Katarína Zavacká, ktorá sa venovala aj vzťahom štátu a cirkví, si preto myslí, že celková odluka je dnes, „bohužiaľ nemožná. Jednostranne sa vypovedať nedá. A keďže zmluva je výhodná pre Vatikán, pretože SR sa zaviazala k podpore cirkvi, t'ažko čakať, že by sa tejto výhody vzdal.“

So záväzkami vyplývajúcimi zo zmluvy operuje aj Kováčik. Zmenám vo financovaní cirkvi sa nebráni, podmienkou je, „aby sa rokovania diali na odbornej, nie emocionálnej úrovni. Výsledok musí mať charakter medzinárodnej zmluvy so Svätou stolicou.“

Platiť či neplatiť?

Argument zástancov odluky znie, prečo by mali finančovať „zábak“ veriacich. Zavacká tvrdí, že „platiť takto plošne je nehoráznosť. Občania musia prispievať povinne bez ohľadu na to, či sú veriaci, alebo ateisti.“

Gavenda to odmieta. „Aj veriaci financujú veci, o ktorých často jendak nevedia, jendak sa ich nikto nepýta, či súhlasia. Trebárs s vysielaním „návodov o tom, ako strieľať ľudí v Devínskej Novej Vsi. Mnohé filmy v STV sú o vytváraní kultúry násilia, pričom sa financujú aj z ich daní.“

Na poznámku, že aj veriaci musia prispievať na to, s čím nesúhlasia, trebárs na futbal, historička práva priznala, že je pravdivý. „Tiež nevidím dôvod prispievať na podujatia, ktoré sú bojiskom rôznych živlov. Už vôbec nie na zásahy polície počas zápasov. Iná vec je príspevok na športové i kultúrne aktivity detí v rámci mimoškolskej činnosti. Ak ich organizuje cirkev, príspevok patrí aj jej.“

Krajcer spomenul dva základné modely, z ktorých sa pri zmene financovania dá vychádzať. „V Taliansku, pokiaľ nedáte peniaze na cirkev, automaticky prejdú do iného prostredia, z ktorého sa finančuje kultúra, školstvo.

Alebo je tu nemecký model, kde vy rozhodujete, či dáte peniaze a ak nedáte, tak vám ostanú. To je drsnnejší model vo vzťahu k cirkvám.“

Hodnota majetku nejasná

Katolícka cirkev vlastní dosť majetku na to, aby sa finančovala sama,“ tvrdí Zavacká, ktorej sa nepáči bránenie sa finančnému auditu: „Kontrola by ukázala, že sa jej dávno vrátilo všetko, čo jej komunisti vzali. Navyše sa nerada priznáva, že niektoré majetky arizovala Židom.“ Kováčik to odmieta, podľa neho sa cirkev po revolúcii vrátilo približne 40 percent nehnuteľného majetku.

Gavenda považuje audit hodnoty všetkého majetku „za taký technicky náročný, až je nemožný. Ako chcete vyčísiť hodnotu kultúrnej pamiatky? Ak v dedinke vlastníme kostolík, jeho hodnota je vysoká, ale finančný prínos nulový. Vlastníme lúky a polia, pričom zisk z nich často nie je žiadny, hoci platíme dane. Miešajú sa tu slivky s orechmi. Jedna vec je hodnota majetku, druhá príjmy z neho.“

Má cirkev prehľad o celkovej hodnote svojho majetku? „Nemá súhrnnú štatistiku, lebo každá farnosť je samostatný právny subjekt,“ vysvetľuje Gavenda. „Keby sme chceli ohodnotiť všetko, čo cirkev vlastní, musel by to urobiť znalec. Bol by to proces trvajúci roky, stál by veľké peniaze, a výsledok neistý. Na čo by vlastne slúžil?“

Faktom je, že ani príjmy zo zbierok v kostoloch povinnosti verejného vyúčtovania nepodliehajú. Štát navyše prispieva nielen na platy kňazov a chod ústredí, nemalé peniaze ho stojí aj cirkevné školstvo, platy učiteľov náboženstva a podobne.

Gavenda vraví, že peniaze na platy duchovných (podľa kňazov na úrovni približne 400 eur v čistom) a chod biskupských úradov musia štátu vyúčtovať, preto sú pod kontrolou. „Navyše na rozdiel od súkromného sektora, kde prebieha každoročná valorizácia, platy duchovných sa hýbu po niekoľkých rokoch a len vyrovňávajú zameškanú valorizáciu.“

Zavacká oponuje, že na výške nezáleží. „Ide o princíp, že občania platia de facto štátnych zamestnancov, ktorých služby nevyužívajú.“

Zvládol by to súkromný sektor?

Kováčik pripomína, že cirkev vykonáva množstvo aktivít, prospešných pre celú spoločnosť - charitu, prevádzkovanie hospicov, opravy pamiatok a podobne. „Urobte si súčet všetkého, čo cirkev týždenne robí v

jednotlivých farnostiach, a porovnajte to s inými organizáciami," dopĺňa ho Gavenda.

Zavacká oponuje, že „o peniaze by sa mali uchádzať napríklad zariadenia sociálnych služieb, či už súkromné, alebo cirkevné. Na opravy pamiatok aktívne prispieva štát.“ Gavenda namieta, že „súkromník sa chytí len toho, čo je ziskové a tretí sektor tiež nepôjde všade, pričom rozsah jeho aktivít v porovnaní s cirkvou by bol na zváženie.“

Niekterí peniaze od štátu nechcú

Väčšina oslovených menších cirkví a náboženských spoločností sa k otázke odluky vyjadriala, že si počká, a snahu štátu nechcela komentovať. Podľa niektorých odborníkov by práve ony vzhľadom na počet veriacich a výšku majetku mohli na finančnú odluku doplatiť najviac. Nie všetky však poberajú príspevky štátu, viaceré ho principálne odmietajú už dnes.

Príspevky štátu v roku 2009

- Rímskokatolícka cirkev: 21,3 milióna
- Gréckokatolícka cirkev: 3,8 milióna
- Evanjelická cirkev augsb. vyzn.: 3,7 milióna
- Slovenská katolícka charita: 2,3 milióna
- Reformovaná kresťanská cirkev: 1,9 milióna
- Pravoslávna cirkev: 1,7 milióna
- Konferencia vysších predst. ženských reholí: 421-tisíc
- Apoštolská cirkev: 370-tisíc
- Cirkev bratská: 318-tisíc
- Bratská jednota baptistov: 287-tisíc
- Evanjelická cirkev metodistická: 266-tisíc
- Diakonia Evanjelickej cirkvi a. v.: 209-tisíc
- Konferencia biskupov Slovenska: 147-tisíc
- Židovské náboženské obce: 125-tisíc
- Starokatolícka cirkev: 103-tisíc
- Cirkev českoslov. husitská: 102-tisíc
- Ekumenická rada cirkví: 70-tisíc
- Ústredie diakonie Reform. kresťanskej cirkvi: 27-tisíc
- Cirkev adventistov siedmeho dňa: 19-tisíc

Zdroj: MK SR, sumy sú zaokrúhlené

+++++

Dejá vu

„Domnívám se, že během zásahu NATO na Kosovu existuje jeden činitel, o kterém nikdo nemůže pochybovat: nálety, bomby nejsou vyvolány hmotným zájmem. Jejich povaha je výlučně humanitární...“ Le Monde, 29. 4. 1999.

New York 2001
Belehrad 1999

+++++

V POSLEDNÍCH DNECH BYLY ČESKÁ A SLOVENSKÁ REPUBLIKA OZNAČENY VYSOKOU KOMISAŘKOU **OSN** PRO LIDSKÁ PRÁVA ZA ZEMĚ, KDE DOCHÁZÍ K DISKRIMINACI RÓMŮ. K TÉTO KRITICE BYCH RÁDA UVEDLA JEDEN PŘÍKLAD, KTERÝ TOMUTO TVRZENÍ ODPORUJE. TÝKÁ SE STAROBNÍCH DŮCHODŮ RÓMŮ.

NORMÁLNĚ PRACUJÍCÍ ČLOVEK, KTERÝ VYDĚLÁVÁ V PRŮMĚRU **15.000 KČ MĚSÍČNĚ** (A TĚCH JE VĚTŠINA) OBDRŽÍ STAROBNÍ DŮCHOD VYPOČTENÝ Z TÉTO ČÁSTKY.

NAPROTI TOMU RÓM, KTERÝ CELÝ ŽIVOT NEPRACOVAL A ŽIL JENOM Z RŮZNÝCH SOCIÁLNÍCH DÁVEK, DO SOCIÁLNÍHO SYSTÉMU NEVLOŽIL ANI JEDNU KORUNU, OBDRŽÍ STAROBNÍ DŮCHOD VYPOČÍTANÝ Z PRŮMĚRNÉHO PLATU V ČR A TO JE VÁZENÍ SPOLUOBČANÉ **24.000 KČ MĚSÍČNĚ**.

O TOM, KDO JE DISKRIMINOVÁN NÁS VYSOKÁ KOMISAŘKA **OSN** NEMUSÍ POUČOVAT. VIDÍME TO NEJLEPE SAMI NA VLASTNÍ PENĚŽENCE.

PETRA TOMANOVÁ
referát ekonomiky ZP
Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR
KP pro Moravskoslezský kraj
Územní pracoviště Ostrava
Sokolská tř. 1/267, 702 00 Ostrava 1

+++++
+++++

+++++

Volba?

Je čas zvolit vůdce světa a váš hlas má rozhodnout. Tady jsou fakta o třech nejslibnějších kandidátech:

Kandidát A: Spolučuje se s politiky, kteří ne vždy hrají čistou hru, a svoje činy konzultuje s astrologem. Měl dvě milenky. Kouří a pije 8-10 Martini denně.

Kandidát B: Dvakrát ho vyhodili ze zaměstnání, spí do oběda, na univerzitě bral opium a každý večer vypije čtvrt láhve whisky.

Kandidát C: Byl vyznamenaný jako vojenský hrdina. Je vegetarián, nekouří, pije jen příležitostně pivo a neměl žádné mimomanželské aféry.

Kterého z těchto kandidátů byste si vybrali?

Pro Vaši informaci:

Kandidát A je Franklin D. Roosevelt

Kandidát B je Winston Churchill

Kandidát C je Adolf Hitler

+++++

Eutanázie

Včera večer jsme s mojí ženou vedli trochu hlubší rozhovor o různých životních situacích.

Přišla řeč na eutanázii.

K tomuto citlivému tématu o volbě mezi životem a smrtí jsem poznamenal :

- Nechci aby jsi mě nechala žít v takovém stavu, kdy bych byl závislý na přístrojích a živený tekutou stravou z nějaké flašky. Kdybys mě někdy takhle viděla, vypni ty mašiny co mě drží naživu.

- Ona vstala, vypla televizi, počítač i ledničku a vylila mi pivo do Záchodu.

... No není blbá ! ??

+++++

A mimochodem, co by jste poradili ženě, která je těhotná a má už osm dětí, z nichž tři jsou hluché, dvě slepé, jedno mentálně retardované, a ona sama má syfilis. Doporučili byste jí potrat?

Pokud ano, tak jste právě zabili Beethovena.

+++++

Maďarčinu zaviedli Turci ako novú diplomatickú reč v okupovaných pašalíkoch, namiesto latinčiny a ujala sa. Túto novú reč "vypracovali" hebrejský vzdelanci a preto mala charakter príbuzný s hebrejčinou.

Tu mas chybu, nie Madarcina, ale Uhorska rec. Pozri Duricu. Jozef II. chcel Uhorsku rec (teda Slovencinu), ako diplomaticku rec.

ale je to úvaha, že aj maďarčina bola diplomatickým jazykom namiesto latinčiny teda v tej istej úlohe a funkciách.

alebo ešte ináč povedané:

- nik nemal latinčinu ako materinský jazyk
- nik nemal maďarčinu ako materinský jazyk

To úplne a vyčerpávajúco vysvetľuje aj maďarský geneticko-jazykový paradox, ako aj úplnú absenciu etnickej maďarskej kultúry.

- ani latinská etnická kultúra v Uhorsku nebola známa
- ani maďarská etnická kultúra v Uhorsku nebola známa

To s tou diplomatickou rečou sa mi nezdá, pozrite sa čo píše Ďurica:

1790

20. február - Umrel Jozef II. Pred smrťou ešte odvolal všetky svoje reformy v Uhorsku okrem tolerančného patentu a zrušenia poddanstva. Anton Bernolák vydal v Bratislave prvú gramatiku slovenského jazyka, "Grammatica Slavica". Uhorským kráľom sa stal syn Márie Terézie LEOPOLD II. Uhorský snem v Bratislave vyhlásil Uhorsko za slobodné a nezávislé kráľovstvo s vlastnou ústavou. Odhlasoval tiež "nástupnícke právo" maďarčiny ako úradného jazyka po zrušenej latinčine. (Za maďarčinu sa vyslovilo 22 stolíc, za latinčinu 19 stolíc a 8 stolíc odporúčalo dvojjazyčnosť.) Juraj Alojz Belnaj, profesor dejín, filozofie a práva na Kráľovskej akadémii v Bratislave, vydal v latinčine i v nemčine svoje "Reflexiones", úvahy o

požiadavkách všetkých nešľachtických občanov Uhorska, v ktorých sa dožadoval pod vplyvom Francúzskej revolúcie demokratického zrovnoprávnenia všetkých občanov, sprístupnenia úradov a ochrany osobnej i majetkovej bezpečnosti voči šľachte. Vyšiel anonymný spis "Politisch-kirchliches Manch-Hermaeon", v ktorom sa Maďarom pripomína, že v Uhorsku opravdivých Maďarov sú iba dva milióny, kým Nemaďarov je dva razy toľko. Čo sa týka jazykov Uhorska, **odporúča slovenčinu ako najprimeranejšiu rokovaciu a diplomatickú reč**.

1849

21. december - Alexander Bach vyhlásil za jazyk zákonov a vládnych nariadení pre Slovákov "staroslovenčinu", ako nazývali najmä slovenskí protestanti v ich cirkvi používaný český jazyk. Aj "Slovenské noviny", ktorých hlavným redaktorom bol kollárovec Daniel Lichard, začali od roku 1850 vychádzať v tomto jazyku, ba neskôr Kollár presadil zavedenie novej češtine. (Andreja Radlinského už v lete preložili do Budína). To však vzbudilo nové konflikty medzi slovenskými kultúrnymi pracovníkmi, ktorí už vo veľkej väčšine odmietali písanie a čítanie v cudzom jazyku. Ani Bachov absolutizmus, ani Kollárova autorita nemohli zastaviť historický vývin kultúry slovenského národa. Cisár František Jozef I. Vymenoval za ostrihomského arcibiskupa Jána Scitovského, pôvodom Slováka, ktorý bol predtým biskupom v Rožňave a v Päťkostolí. V roku 1853 sa stal kardinálom rímskej cirkvi.

Tak potom mi ukazte jedineho etnickeho Madara!!!

Zo slovnej zásoby z konca 17-teho storočia

Dictionarium Ungarico-Latino-Germanicum

Hungaro – Latino - Deutsch

MA str. 317

Magyar = Ungarus, Hungarus, Hunnus, Panno, Pannonius = Die Ungar, Hunn, Pannonier
(Uhor , Hún , Panóneč)

Magyarország = Hungaria, Ungaria, Pannonia = Ungarn, Pannonien

Magyarországi = Hungaricus, Ungaricus, Pannonicus = Ungarisch, Pannonisch

Magyarsag = Ungarismus, Item, Gens Ungarica = Die Ungarische Nation

TO str. 524

Tót = Sclavus, Dalmata, Illyricus = Ein Sclavonier, Dalmatier, Illyrier

Totország = Dalmatia, Sclavónia, Illyrica = Dalmatien, Sclavónien, Illyrien

Totorszagi = Dalmaticus, a. Sclavonicus, a. Illyricus = Dalmatisch, Sclavonisch, Illyrisch

Tsöcz = Mamma, vide Czöcz = WeiberBrust

Czech = Bohemus = Ein Böheim

Czechországh = Bohemia = Böhmen

Czöcz = Über Mamma, Ruma = ?? Muter Brustmarke

št november 13, 2008 9:56 pm Predmet: Odpovedať s citátom

Slayer napísal:

[img]http://upload.wikimedia.org/wikipedia/en/9/96/Hu-funeral_sermon_and_prayer_OSZK.jpg[/img]

Je to z konca 12ho storocia.[/img]

Slayer to je koniec 16teho storočia.

A Bude Bosák Magyár Nyelvu Levelezése

(výmena listov budínskeho pašu v maďarskej reči)

Alex Takács ... Budapest, Franklin I. 1915

Maďarčinu zaviedli Turci ako novú diplomatickú reč v okupovaných pašalíkoch, namiesto latinčiny a ujala sa.

Túto novú reč "vypracovali" hebrejský vzdelanci a preto mala charakter príbuzný s hebrejčinou.

Rozsiahle korešpodencie sú aj s cisárskym dvorom vo Viedni.

K tejto téme kultúrnej histórie je na západe dostatok mieríarov.

Samotná Viedeň posielala školiť pisárov v maďarčine do Konstantinopolu.

Mnohí uživatelia tejto náhrady za latinčinu nielenže nevedeli písat' a čítať v maďarčine, ale ani ľahko nehovorili.

Používala sa aj ako tajná reč.

medzi honorom bolo zriedkavé nájsť vzdelanca.

na účeli korešpondencie sa využívali špeciálne v Konštantínopole školení pisári a tlmočníci. samozrejme neskôr sa ujala v Sedmohradsku i pre súkromné účely podobne ako inde latinčina.

Je zaujímavé, že v prekladových slovníkoch onej doby sa nenájde slovo pre Moravanov ani Slovákov, Slovenov.

pod pojmom Magyar je v latinčine uvedené:

Hungarus, Hungarus, Hunnus, Pannonus

pod Tot - Sclavonus, Dalmatinus, Ilyrikus

tie názvy odpovedajú vtedajším geografickým pojmom a pomenuvávajú ich obyvateľov

Teda z: Dalmácie, Illyrie, Sclavónie, Panónie, Ungárie, Húnnie

a Hungárie - to bol pravdepodobne všeobecný zjednocujúci pojem, ale nemusel.

Teraz je otázne kam priradiť

Hunnov = ... Húnov?

Hungarov = ... Uhrov?

----- ferko

www.sns.sk/modules.php?name=Forums&file=viewtopic&p=12151#12151

+++++